

แท้จริงแล้วแนวทางการนำเสนอข่าวเรื่องเพศนี้ ถ้าพิจารณาให้ถี่ถ้วนจะเป็นสิ่งเดียวกับที่สภากรหนังสือพิมพ์แห่งชาติได้บัญญัติไว้ในจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ที่พวกเราคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีหลายข้อ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ ๑๕ "ในการเสนอข่าวหรือภาพใดๆ หนังสือพิมพ์ต้องคำนึงมิให้ล่วงละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ความคุ้มครองอย่างเคร่งครัดต่อสิทธิมนุษยชนของเด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาส"

ในการเสนอข่าวตามวรรคแรกต้องไม่เป็นการซ้ำเติมความทุกข์หรือโศกนาฏกรรมอันเกิดแก่เด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาสนั้นไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง"

เพียงแต่คู่มือฉบับนี้ได้นำจริยธรรมเหล่านั้นมาอธิบายอย่างเป็นรูปธรรมโดยยึดโยงกับประเด็นเรื่องเพศ ที่นับวันนักข่าวเองก็ต้องรายงานข่าวประเด็นนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

คณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

แนวทางการเสนอข่าว เรื่องเพศ

คณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

แนวทางเสนอข่าวเรื่องเพศ

พิมพ์ครั้งแรก ตุลาคม 2549

จำนวนพิมพ์ 3,000 เล่ม

ISBN 974-94998-4-0

คณะที่ปรึกษาบรรณาธิการ

กฤตยา อาชวนิจกุล, นาดยา เชษฐโชติรส, บุญรัตน์ อภิชาติไทรสรณ์
มานิจ สุขสมจิตร์, รุ่งมณี เมฆโสภณ, วิลาสินี พิพิธกุล, สนิทสุตา เอกชัย

บรรณาธิการ

จิตติมา ภาณุเตชะ

เรียบเรียงโดย

จิตติมา ภาณุเตชะ, ณัฐยา บุญภักดี, ธัญญา ใจดี.

ออกแบบปกและรูปเล่ม

Sister Print & Media Group

จัดพิมพ์โดย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.)

12/22 ถนนเทศบาลสงเคราะห์ แขวงลาดยาว จตุจักร กรุงเทพฯ 10900

โทรศัพท์ 0-2591-1224 ถึง 5 โทรสาร 0-2591-1099

contact@whaf.or.th www.whaf.or.th

สนับสนุนโดย มูลนิธิร็อกกี้เฟลเลอร์

THE ROCKEFELLER FOUNDATION

แนวทางการเสนอข่าว

เรื่องเพศ

สารบัญ

คำนำจากสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย	4
คำนำจากจากคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง	7
ทำไมต้องมีแนวทางเสนอข่าวเรื่องเพศ	10
เรื่องเพศของวัยรุ่น	17
ข่าวข่มขืน	31
ข่าวความรุนแรงในชีวิตคู่	53
ข่าวประเด็นท้องไม่พร้อมและทำแท้ง	69
ข่าวคนรักเพศเดียวกัน	85
ข้อบังคับว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์	100
จริยธรรมวิชาชีพของสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย	109
รายชื่อคณะผู้เชี่ยวชาญและคณะทำงาน	110
เอกสารอ้างอิง	118

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

คำนำจากสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

นาตยา เชษฐโชติรส

รักษาการ นายกสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

หนังสือที่อยู่ในมือท่านนี้จะถือว่าเป็นประวัติศาสตร์ของสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทยก็ได้ เพราะใช้เวลาในการพัฒนากรอบความคิด เนื้อหาและรูปแบบการนำเสนอ ค่อนข้างยาวนานถึงสองปี ตั้งแต่ปี 2547 ซึ่งเป็นช่วงคาบเกี่ยวระหว่างคุณहुสติ ตีตวรนาถ ซึ่งเป็นประธานสมาคมฯ ในขณะนั้นและมาเสร็จสมบูรณ์ในปลายปี พ.ศ. 2549 นี้

ที่กล่าวว่าคู่มือนี้เป็นประวัติศาสตร์ก็เพราะเป็นครั้งแรกที่มีการริเริ่มจัดทำคู่มือแนวทางการเสนอข่าวเรื่องเพศในสังคมไทยขึ้น ซึ่งไม่ใช่ว่าจะเป็นประโยชน์เฉพาะเพื่อนสื่อมวลชนเท่านั้น แต่ยังเป็นเสมือนคู่มือการอ่านข่าวของผู้บริโภคข่าวประจำวันอีกด้วย เรียกได้ว่านักข่าวอ่านได้ ผู้บริโภคอ่านดี

แนวทางการเสนอข่าว

เรื่องเพศ

ทำไมต้องเป็นการรายงานข่าวเรื่องเพศ? เมื่อได้พิจารณาดูว่าจะตอบอย่างไรก็คิดว่า "เรื่องเพศ" ในสังคมไทยเราเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน พูดถึงก็ยาก ยิ่งเขียนถึงก็ยิ่งยาก เพราะเรามักมีภาพลบต่อเรื่องเพศ และไม่ค่อยพูดเรื่องนี้กันในที่สาธารณะ แล้วนักหนังสือพิมพ์ที่ต้องมาทำข่าวเรื่องเพศ และเขียนรายงานออกมาในรูปของข่าวให้สาธารณชนได้อ่านจะรู้สึกอย่างไร และเขียนออกมาอย่างไรเป็นเรื่องน่าเห็นใจอย่างยิ่ง คู่มือการนำเสนอข่าวเรื่องเพศจึงน่าจะเป็นเครื่องมือชิ้นหนึ่งที่ทำให้แนวทางในการเขียนข่าวแก่นักข่าวได้ โดยเฉพาะ ข่าวข่มขืน ข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่น คนรักเพศเดียวกัน การทำแท้ง/ทิ้งเด็ก และความรุนแรงในชีวิตคู่ ซึ่งเป็นประเด็นข่าวที่สื่อต้องประสพเจอและนำเสนออยู่บ่อยครั้ง

ในกระบวนการพัฒนาคู่มือนี้ ก็ได้มีการปรับแก้มาโดยตลอด โดยคณะทำงานพัฒนาแนวทางทำข่าวประเด็นผู้หญิง และคิดว่ายังสามารถปรับปรุงพัฒนาได้อีก หากเพื่อนสื่อมวลชนที่ได้นำแนวทางนี้ไปประยุกต์ใช้แล้วมีความคิดเห็นประการณ์ที่อยากแบ่งปัน ก็สามารถสื่อสารกลับมายังคณะทำงานฯ หรือสมาคมฯ ได้ เพราะเราหวังว่าคู่มือนี้จะเป็คู่มือของพวกเราอย่างแท้จริง

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

สมาคมฯ มุ่งหวังที่จะทำงานบนข้อมูล ความรู้ ขยายกรอบคิดที่กว้างขวาง ครอบคลุมประเด็นที่ตนเองต้องเข้าไปเกี่ยวข้อง เพราะเราไม่สามารถมีความรู้ใน หลักการสื่อสารเพียงอย่างเดียวได้อีกต่อไป หากแต่เราจะต้องมีความรู้ในประเด็นที่ เราเข้าไปเกี่ยวข้องด้วย เช่น เมื่อต้องรายงานข่าวการเมือง ข่าวเอดส์ ข่าวสิ่งแวดล้อม และข่าวเรื่องเพศ เพื่อให้รู้ว่าผู้คนนอกแวดวงสื่อสารมวลชนเขาคิดกันอย่างไร และเราคิดอย่างไร จนเกิดการเรียนรู้ข้ามสาขา และนำมาพัฒนาวิชาชีพสื่อมวลชน ให้มีความเป็นมืออาชีพมากขึ้น

นอกจากนี้ยังมีสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่งที่สภากาหนังสือพิมพ์แห่งชาติ ได้นำ แนวคิดบางส่วนของหนังสือเล่มนี้ไปปรับใช้เป็นแนวปฏิบัติของสภากาหนังสือพิมพ์ แห่งชาติ เรื่อง การเสนอข่าวและภาพข่าวผู้หญิงและเด็กถูกละเมิดทางเพศ และได้ แจกจ่ายให้แก่สมาชิกไปแล้ว ซึ่งเมื่อหนังสือเล่มนี้เสร็จสมบูรณ์ สมาคมฯ และ สภากาฯ จะร่วมมือกันแจกจ่ายหนังสือเล่มนี้ไปยังเพื่อนสมาชิกสื่อมวลชน ทุกแขนงต่อไป

แนวทางการเสนอข่าว

เรื่องเพศ

คำนำจากคณะกรรมการพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง

มานิจ สุขสมจิตร

ประธานคณะกรรมการพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง

นับตั้งแต่สมาคมนักข่าวแห่งประเทศไทย(ชื่อเดิมก่อนรวมกันเป็นสมาคม นักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย) ก่อตั้งขึ้นตั้งแต่ปี พ.ศ. 2498 ก็ได้ดำเนินการในหลายๆ ด้าน ทั้งสนับสนุนการดำเนินงานอย่างเป็นอิสระของสื่อ หนังสือพิมพ์ ซึ่งถือว่าเป็นสื่อที่เข้าถึงสาธารณชนได้อย่างกว้างขวางสื่อหนึ่ง อีกทั้ง ยังคอยติดตามดูแลการทำงานของเพื่อนสื่อมวลชน เรียกได้ว่าห่วงใยกันเองอย่าง เป็น กัลยาณมิตร เพื่อพัฒนาวิชาชีพสื่อสารมวลชน โดยเฉพาะสื่อหนังสือพิมพ์ให้ เป็นวิชาชีพที่สามารถคงไว้ซึ่งศักดิ์ศรี และได้รับความเชื่อถือจากสาธารณชน

ปัจจุบัน สังคมได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมาก ประกอบกับมีประเด็นข่าวต่างๆ ที่นักข่าวต้องเข้าไปเกี่ยวข้องเพื่อรายงานเหตุการณ์แก่สาธารณชน โดยเฉพาะที่เป็น เรื่องละเอียดอ่อน และได้เถียงกันมากอย่างการรายงานข่าวเรื่องเพศ ทางสมาคมฯ

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

คิดว่าลำพังเทคนิควิธีการสื่อสารมวลชนเพียงอย่างเดียวคงไม่เพียงพอที่จะช่วยให้เพื่อนนักข่าวแก้ปัญหาที่ต้องประสบในการรายงานข่าวประเด็นนี้

ในปี พ.ศ. 2547 ทางสมาคมฯ จึงเกิดความคิดที่จะพัฒนาการนำเสนอข่าวประเด็นผู้หญิงขึ้น จึงได้แต่งตั้งคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิงขึ้น ซึ่งประกอบด้วย **มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง (สคส.) นักวิชาการ และสื่อมวลชน** มาร่วมกันคิด และจัดทำคู่มือในลักษณะ how to หรือ **"รายงานข่าวเรื่องเพศอย่างไร"** ซึ่งได้ขยายจากประเด็นผู้หญิงให้มีความครอบคลุมมากขึ้นจนนำไปสู่ประเด็นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องเพศ โดยผสมผสานกับการให้แนวคิดวิเคราะห์เรื่องเพศในสังคมไทย โดยมีการประชุมคณะทำงานเป็นประจำทุกเดือน

แท้จริงแล้วแนวทางการนำเสนอข่าวเรื่องเพศนี้ ถ้าพิจารณาให้ดีก็แทบจะเป็นสิ่งเดียวกับที่สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติได้บัญญัติไว้ในจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ที่พวกเราคุ้นเคยกันเป็นอย่างดีหลายข้อโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ข้อ ๑๕ "ในการเสนอข่าวหรือภาพใดๆ หนังสือพิมพ์ต้องคำนึงมิให้ล่วงละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของ บุคคลที่ตกเป็นข่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ความคุ้มครองอย่างเคร่งครัดต่อสิทธิมนุษยชนของเด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาส

แนวทางการเสนอข่าว

เรื่องเพศ

ในการเสนอข่าวตามวรรคแรกต้องไม่เป็นการซ้ำเติมความทุกข์หรือ โศกนาฏกรรมอันเกิดแก่เด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาสนั้นไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง"

เพียงแต่คู่มือฉบับนี้ได้นำจริยธรรมเหล่านั้นมาอธิบายอย่างเป็นรูปธรรมโดยยึดโยงกับประเด็นเรื่องเพศ ที่นับวันนักข่าวเองก็ต้องรายงานข่าวประเด็นนี้มากขึ้นเรื่อยๆ

ในนามประธานคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิงที่ได้ติดตามการทำงานขึ้นนี้มาตั้งแต่ต้นเป็นเวลานานกว่าปีครึ่ง ผมรู้สึกภูมิใจที่ได้มีแนวทางที่เป็นรูปธรรมให้แก่นักข่าวได้เลือกพิจารณานำมาใช้ประกอบในการรายงานข่าวเรื่องเพศซึ่งมีความละเอียดอ่อนและท้าทาย ถือเป็นคู่มือที่พวกเราได้ร่วมกันคิด ร่วมกันทำ เพื่อเป็นแนวทางในการทำงานที่นักข่าวก็ต้องเข้าใจในประเด็นข่าวของตัวเองมากขึ้น เพราะขณะนี้ผู้รับสารหรือผู้อ่านของเราพัฒนาขึ้นมาก ผู้ส่งสารหรือนักหนังสือพิมพ์เองก็ยิ่งต้องพัฒนาตนเองมากกว่าเป็นสองเท่า

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

ทำไมต้องมีแนวทางเสนอข่าวเรื่องเพศ

ใน ช่วงเวลาที่ผ่านมา การเสนอข่าวเรื่องเพศมักได้รับเสียงท้วงติงจากสังคม อยู่บ่อยครั้ง ว่าเป็นการนำเสนอข่าวที่ละเมิดสิทธิของผู้ที่ตกเป็นข่าว ล่าสุด ศูนย์วิจัยกรุงเทพโพล สถาบันวิจัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้รายงานผลการสำรวจความคิดเห็นของประชาชน เรื่อง **"ประชาชนคิดอย่างไรกับหนังสือพิมพ์ในปัจจุบัน"** เมื่อ 28 มิถุนายน 2549 ว่า หนังสือพิมพ์ได้คะแนนต่ำสุดในแง่ของ **"การระมัดระวังการนำเสนอภาพและข่าวที่ทำให้ผู้ตกเป็นข่าวเสียหาย"** นอกจากนี้ ผลการติดตามและวิเคราะห์การเสนอข่าวเรื่องเพศทางสื่อหนังสือพิมพ์อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ตั้งแต่ปี 2545 โดย มูลนิธิสร้างเสริมความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง พบว่าเนื้อหาและภาพข่าวอาจละเมิดผู้ตกเป็นข่าวได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการสำรวจ

สื่อเองคงกลางแกลงใจว่าการรายงานข่าวเรื่องเพศนั้น สังคมต่างเห็นพ้องกัน ว่าเป็นเรื่องสำคัญ เป็นการเตือนภัยจึงจำเป็นต้องรายงานให้สาธารณชนรับรู้ เหตุใดจึงกลายเป็นปัญหาไปได้ เข้าทำนองทำดีไม่ได้ดี อาจเกิดความน้อยอกน้อยใจกันไป แต่เมื่อพินิจพิเคราะห์หลังไปในรายละเอียดจึงพบว่า แท้จริงแล้วปัญหาไม่ได้อยู่ที่สื่อ แต่อยู่ที่ระบบวิถีคิดเรื่องเพศของสังคมไทย ที่มีอิทธิพลต่อวิถีคิด วิธีมองปัญหาของสมาชิกทุกคนในสังคม ซึ่งก็รวมถึงสื่อเองด้วย แทบจะเรียกได้ว่าฝังอยู่ในระดับวัฒนธรรมของสังคมจนเป็นเรื่องธรรมชาติ ปฏิบัติสืบต่อกันไปโดยไม่รู้ตัว สืบสาวราวเรื่องไม่ถูกว่าทำไมจึงคิดหรือปฏิบัติเช่นนั้น

ระบบคิดเรื่องเพศที่กล่าวถึงนี้ หมายรวมถึงความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ประเพณี วิถีปฏิบัติที่เกี่ยวกับเรื่องเพศทั้งหมด โดยจะมีชุดความคิดอยู่สองชุดที่ใช้กันแพร่หลายกลายเป็นมาตรฐานหลัก หนึ่งคือมาตรฐานสำหรับผู้หญิง สองคือมาตรฐานสำหรับผู้ชาย ซึ่งหมายความว่าชุดความคิดทั้งสองกำหนดความหมายของพฤติกรรมดีในเรื่องเพศไว้แตกต่างกันสำหรับหญิงและชาย เช่น เรามีนโยบายเรื่องเพศที่มองว่าผู้หญิงที่ดีต้องรักษานวลสงวนตัว แต่งกายมิดชิด ควบคุมอารมณ์ทางเพศของตน ส่วนผู้ชายที่ดีก็ถูกมอบบทบาทให้เป็นฝ่ายรุกในเรื่องเพศ ไม่จำเป็นต้อง

ควบคุมความต้องการทางเพศ หรือควบคุมอารมณ์เพศเฉพาะกับวงศาคณาญาติตนเองเท่านั้น หากทั้งหญิงและชายปฏิบัติตัวผิดแผกแตกต่างไปจากแบบแผนหรือชุดความคิดนี้ ก็จะกลายเป็นผู้หญิงเลว ผู้ชายแหย ไปทันที

การที่สังคมมีชุดความคิดเรื่องเพศ 2 ชุดหลักอย่างนี้ สะท้อนให้เห็นว่าเรื่องเพศไม่ใช่เรื่อง "ธรรมชาติ" แต่เป็นเรื่องที่ถูกกำหนดโดยระบบสังคมวัฒนธรรม ในจุดนี้ มีแนวคิดหนึ่งที่น่าสนใจเพราะอธิบายเรื่อง "เพศ" ไว้อย่างครอบคลุมและละเอียด คือแนวคิดเพศวิถี (sexuality) ซึ่งน่าจะมีประโยชน์หากนำมาใช้เป็นแนวทางในการเสนอข่าวเรื่องเพศ เพราะแนวคิดเพศวิถีมีความครอบคลุมถึง ค่านิยม บรรทัดฐาน และระบบวิถีคิด วิถีปฏิบัติทั้งหมดที่เกี่ยวกับความปรารถนา และการแสดงออกทางเพศ แนวคิดนี้มองว่าเรื่องเพศนั้นไม่ใช่พฤติกรรมตามธรรมชาติ แต่เป็นการสร้างความหมายทางสังคม "เพศวิถี" หรือคำที่เราคุ้นเคยคือ "เรื่องเพศ" จึงสัมพันธ์กับมิติทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมที่กำหนดและสร้างความหมายให้แก่เรื่องเพศในทุกแง่มุม เช่น การเป็นคนรักต่างเพศเป็นเรื่อง "ปกติ" การรักเพศเดียวกันเป็นเรื่อง "ผิดปกติ" หรือ "ผู้หญิงดี" คือผู้ที่ต้องอ่อนประสพการณ์หรือเป็นฝ่ายรับในเรื่องเพศ (passive) เพศสัมพันธ์ในรูปแบบ

ต่างๆ เช่น การมีเพศสัมพันธ์กับคนเพียงคนเดียว หรือหลายคน การมีเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัย/ไม่ปลอดภัย รักต่างวัย รักนอกสมรส ทั้งหมดนี้เป็นตัวอย่างของเพศวิถีซึ่งมีความหลากหลาย

เพศวิทยังมีการเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละวัฒนธรรม ชนชั้น และกาลเวลาอีกด้วย เช่น เพศวิถีในสมัยต้นรัตนโกสินทร์มองว่าการที่ผู้หญิงนุ่งผ้าชิ้น ห่มสไบผืนเล็กปกปิดร่างกายส่วนบน ไม่ถือว้าปี ไม่ใช่ผู้หญิงใจแตก ใจง่าย แต่เพศวิถีในยุคปัจจุบันมองต่างกันโดยมองว่าเป็นการเปิดเผยร่างกายอย่างไม่เหมาะสมหรือเป็นการกระทำของผู้หญิงที่มีความประพฤติไม่ดีในเรื่องเพศ เป็นต้น การนำแนวคิด "เพศวิถี" มาเป็นแนวทางหนึ่งในการนำเสนอข่าวเรื่องเพศ จะทำให้เกิดการตั้งคำถามกับมาตรฐานเรื่องเพศของสังคมว่าส่งผลกระทบต่อผู้หญิง ผู้ชาย และคนรักเพศเดียวกันที่ตกเกณฑ์มาตรฐานนั้นๆอย่างไร จะทำให้เกิดความละเอียดอ่อนในการเลือกใช้ภาษา วิธีการนำเสนอข่าว และการสัมภาษณ์แหล่งข่าวมากยิ่งขึ้น

ในส่วนของสื่อหนังสือพิมพ์ ที่มีกฎวิพากษ์วิจารณ์กันมาก เป็นเพราะสื่อมีบทบาทในการชี้นำความคิดในสังคม โดยการเสนอข่าวที่มีทั้งภาพและเนื้อหาสาระ

ปรากฏอยู่ในรูปวัสดุที่คงทน สืบค้นมาวิเคราะห์วิจารณ์ได้ง่ายกว่าสื่อแขนงอื่น สื่อหนังสือพิมพ์จึงเปรียบเสมือนบันทึกความทรงจำร่วมของสังคม ที่บันทึกความคิด ความเชื่อเรื่องเพศในรูปของการรายงานเหตุการณ์หรือข่าว ผ่านประสบการณ์ มุมมองและการตีความของสื่อ

แนวทางการเสนอข่าวเรื่องเพศเล่มนี้ถูกจัดทำขึ้นบนฐานคิดเรื่อง **"เพศวิถี"** โดยหยิบยกตัวอย่างการรายงานข่าวข่มขืน ข่าวการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม/ทำแท้ง/ทิ้งเด็ก ข่าวความรุนแรงในชีวิตคู่ เรื่องเพศของวัยรุ่น และข่าวคนรักเพศเดียวกัน ที่ผ่านการวิเคราะห์ให้เห็นอิทธิพลของพาดหัวข่าวและภาษาที่ใช้ รวมทั้งระบบคิดเรื่องเพศของสื่อที่ชี้นำการเลือกสัมภาษณ์แหล่งข่าวโดยนักข่าวเองก็แทบไม่รู้ตัวว่าทำไมจึงเลือกแหล่งข่าวนั้น ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเพราะสื่ออื่นๆ ก็เจอกับเรื่องแบบนี้เหมือนกัน จนเกิดการเรียนรู้ที่จะกำหนดแนวทางการนำเสนอข่าวของตนขึ้นมา เช่น บีบีซีแผนกภาษาไทยก็มีหลักปฏิบัติของตัวเองมากมายทีเดียว ไม่ว่าจะเป็นการหลีกเลี่ยง **"การเหมารวม"** (stereotyping) การตระหนักว่า **"รสนิยมทางเพศ"** (sexual orientation) เป็นสิทธิและทางเลือกของแต่ละคน ต้องไม่ก่อให้เกิดอคติต่อหญิงรักหญิง หรือชายรักชาย (stigmatization) และทุกเพศวิถีควรได้รับ

การกล่าวถึงหรือได้รับการปฏิบัติอย่างเท่าเทียมกัน (non-discrimination) และให้เกียรติ ชาวบีบีซียังมีกฎเกณฑ์ว่าไม่ควรนำความรุนแรงต่อผู้หญิงมานำเสนอในลักษณะส่งเสริมให้เกิดความรู้สึกว่าผู้หญิงต้องตกเป็นเหยื่อของความรุนแรง การข่มขืนเป็นเคราะห์กรรมส่วนตัวของผู้หญิงที่ประสบเหตุ (victimization) เป็นต้น

กล่าวได้ว่า คู่มือนี้ตั้งคำถามกับระบบคิดเรื่องเพศในสังคมไทยมากกว่าตั้งคำถามกับสื่อ เพียงแต่สะกิดให้สื่อฉุกคิดว่าสื่อเองก็ต้องระมัดระวังการติดกับดักความคิดเรื่องเพศของสังคมไทยและถ่ายทอดซ้ำ

หนังสือเล่มนี้จึงให้ความหวังว่าเราจะสามารถฟันค่านิยมหลักที่มีผลทำร้ายเพื่อนมนุษย์ได้ หากเรารู้เท่าทันและต้องการสร้างการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดี

เยาวชนนิวสปีดปัญหาเช็กส์เด็กไทย

หญิงไทยควรรักนวลสงวนตัว

วิกฤตปัญหาโจทักเช็กส์

ใจ! อีคนีเช็กส์บนรถเนลล์รับอิทธิพลสื่อ-ศิลปะ

โรคเสพติดเช็กส์-ภัยเงียบ

สก็ทวัยรุ่นทำรักบนรถเนลล์

เรื่องเพศของวัยรุ่น

ปรากฏการณ์เรื่องเพศกับวัยรุ่นเป็นประเด็นที่อยู่ในความสนใจของสังคม และเป็นกระแสข่าวที่ถูกนำเสนอผ่านทางสื่อมวลชนอย่างสม่ำเสมอ ส่วนใหญ่เป็นการนำเสนอปรากฏการณ์ในฐานะปัญหาสังคม โดยใช้ข้อมูลจากรายงานผลการวิจัยและการสำรวจ รวมถึงความคิดเห็นของบุคคลกลุ่มต่างๆ ในสังคม

มุมมองของการนำเสนอข่าว เรื่องเพศของวัยรุ่นในปัจจุบันเป็นอย่างไร?

การนำเสนอข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่นเท่าที่ผ่านมาอาจแบ่งตามมุมมองของการนำเสนอได้อย่างน้อย 3 มุมมอง คือ

1. มุมมองวัฒนธรรม คีลธรรม และประเพณี

พบว่ามุมมองนี้ถูกนำมาใช้บ่อยครั้งที่สุด ยกตัวอย่างเช่น

“หญิงไทยควรรักษาสงวนตัว”

“เยาวชนมั่วสุม ปัญหาเช็กส์เด็กไทย”

“เช็กส์บนรถเมล์: หลุดจากวัฒนธรรมเดิม/เคว้งคว้างและสับสน”

2. มุมมองทางการแพทย์และสาธารณสุข

มุมมองนี้ให้ความสนใจปัจจัยเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นและสุขภาพของสังคมโดยรวม มักเป็นการรายงานข่าวในทำนองว่า การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้นเป็นการเพิ่มอัตราเสี่ยงต่อการติดโรค การแพร่เชื้อ การตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม ส่งผลเสียต่อสุขภาพของแม่และการให้กำเนิดทารกที่ไม่สมบูรณ์ เช่น “สร.ชี้วัยรุ่นไทยน่าห่วงปี’47 คาดเป็นเอ็ดส์อื้อ!”

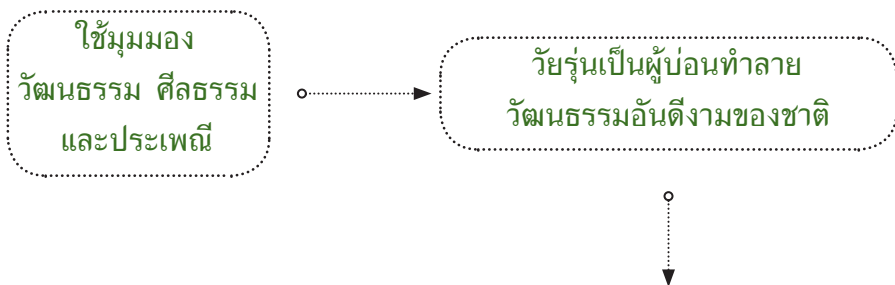
3. มุมมองเชิงจิตวิทยา

มุมมองจิตวิทยามองเรื่องเพศกับวัยรุ่นว่าเป็นเรื่องของแรงขับเคลื่อนทางเพศที่อยู่ในระดับจิตใต้สำนึกของคน และอธิบายว่าพัฒนาการทางเพศที่ไม่เป็นไปตามลำดับขั้นของพัฒนาการทางร่างกายและจิตใจ นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ที่ผิดปกติ อันเป็นอาการเจ็บป่วยชนิดหนึ่ง ซึ่งการรายงานข่าวด้วยมุมมองเช่นนี้ มักใช้ภาษา เช่น “โรคติดเช็กส์ สวิงกิ้งเช็กส์เอื้ออาทร” เป็นต้น การใช้มุมมองแบบนี้นำไปสู่ความเชื่อว่าการบำบัดทางจิต การให้คำปรึกษาแบบจิตวิทยาคลินิกจะช่วยแก้ไขพฤติกรรมของผู้ป่วย (ซึ่งก็คือวัยรุ่น) เหล่านี้ได้

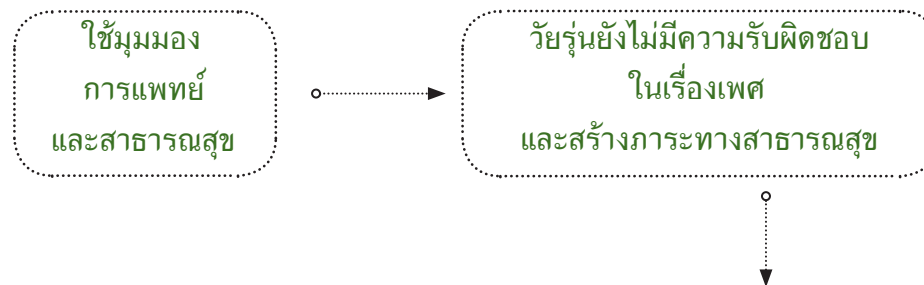
ผลกระทบที่ตามมาจากมุมมอง ของการนำเสนอข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่น

การใช้มุมมองศีลธรรม วัฒนธรรม ประเพณี ทำให้การวิเคราะห์และตีความปรากฏการณ์เรื่องเพศในวัยรุ่นมีลักษณะตัดสินและให้คุณค่าว่าถูกผิด ดีเลว รักษาหรือทำลาย อยู่เสมอ วัยรุ่นจึงถูกมองว่าเป็นตัวสร้างปัญหา ถูกตีตราว่าเป็นผู้บ่อนทำลายวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ และในที่สุด นำไปสู่การแก้ปัญหาด้วยการรณรงค์ให้หญิงไทยรักษานวลสงวนตัว และตั้งหน่วยสอดส่องความประพฤติของวัยรุ่น

ผลกระทบที่ตามมาจากมุมมอง ของการนำเสนอข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่น

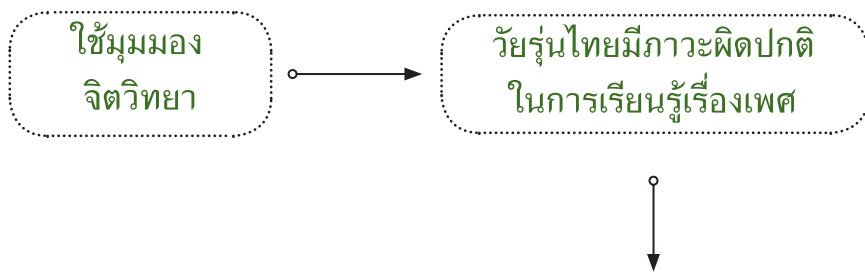

มุมมองนี้ให้ความสนใจปัจจัยเสี่ยงต่อสุขภาพของวัยรุ่นและสุขภาพของสังคมโดยรวม มักเป็นการรายงานข่าวในทำนองว่า การที่วัยรุ่นมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้นเป็นการเพิ่มอัตราเสี่ยงต่อการติดโรค การแพร่เชื้อ การตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม ส่งผลเสียต่อสุขภาพของแม่และการให้กำเนิดทารกที่ไม่สมบูรณ์ เช่น "สร.ชี้วัยรุ่นไทยนำห่วงปี'47 คาดเป็นเอดส์อื้อ!"

ผลกระทบที่ตามมาจากมุมมอง ของการนำเสนอข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่น

ภาพเหมาารวมที่ว่า "วัยรุ่นติดเช็กส์" ทำให้วัยรุ่นถูกมองว่าเป็นผู้ป่วย พึงได้รับการบำบัดให้สามารถเรียนรู้เรื่องเพศได้อย่างเหมาะสม ตามกรอบของสังคมยุคปัจจุบัน เช่น การมีเพศสัมพันธ์ในวัยที่เหมาะสม จึงเริ่มปรากฏคลินิกให้คำปรึกษาแก่วัยรุ่น

ทำข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่นอย่างไร ให้สร้างสรรค์

เรื่องเพศของวัยรุ่นที่ผู้ใหญ่มองว่าเป็นปัญหานั้น ที่จริงมีสาเหตุปัจจัยที่หลากหลายเข้ามาเกี่ยวข้อง การใช้มุมมองเดียวในการอธิบายจึงไม่อาจสร้างความเข้าใจในปัญหาได้ อีกทั้งการฉายภาพที่ไม่ครบสมบูรณ์และรอบด้านอาจกลายเป็นการสร้างปัญหาซ้ำเติม และสร้างภาพเหมาารวมที่บิดเบือนให้แก่วัยรุ่นได้ สื่อมวลชนสามารถหลีกเลี่ยงผลกระทบนี้ได้โดยเลือกใช้เทคนิคต่อไปนี้ในการทำข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่น

1. เพิ่มเติมมุมมอง/มิติใหม่ๆที่ยังใช้กันน้อย เช่น มุมมองเพศภาวะ มองเรื่องเพศกับวัยรุ่นว่าเกี่ยวข้องกับโครงสร้างความสัมพันธ์เชิงอำนาจในสังคมที่ไม่เท่าเทียม ซึ่งนำไปสู่การปลูกฝังค่านิยม ความเชื่อ และความรุนแรงทางเพศ ความเหนือกว่าของเพศชายในการควบคุมร่างกาย รวมทั้งวิถีปฏิบัติทางเพศของผู้หญิง ในการใช้มุมมองเพศภาวะ เราอาจทำได้โดยนำเสนอข้อมูลเพิ่มเติมเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดู หรือความคาดหวังของสังคมในเรื่องเพศต่อผู้หญิง/ผู้ชายนั้น ว่าส่งผลกระทบต่อปัญหาหรือสุขภาพทางเพศของวัยรุ่นอย่างไร

มิติสิทธิทางเพศของเด็กวัยรุ่น วัยรุ่นก็มีสิทธิพื้นฐานที่รัฐต้องสนับสนุน เช่น การได้รับรู้ข้อมูลต่างๆ เพื่อให้มีสุขภาพทางเพศที่ดี ซึ่งประเด็นนี้เกี่ยวพันไปถึงกลไกการให้บริการของรัฐ เช่น แหล่งความรู้และข้อมูลข่าวสารเพื่อวัยรุ่น สถานที่ให้คำปรึกษาแก่วัยรุ่นในเรื่องชีวิต รวมถึงชีวิตทางเพศด้วย

2. นำเสนอข้อมูลทุกด้านของมุมมองนั้นๆ และผสมผสานทุกมุมมองที่แตกต่างหลากหลายเข้าด้วยกันอย่างสมดุล เพื่อให้สังคมไทยขยายมุมมองและฐานคิดเรื่องเพศกับวัยรุ่นได้อย่างรอบด้านมากขึ้น เช่น

ถ้ารายงานข่าวด้วยมุมมองทางศีลธรรม วัฒนธรรม ประเพณี ก็ควรชี้ให้เห็นว่าทั้งวัยรุ่นหญิงและชายพึงร่วมแรงร่วมใจรักษาวัฒนธรรมอันดีงามของชาติ ด้วยการช่วยกันรักษามรดกสรวงตัว ไม่ชิงสุกก่อนห่าม โดยไม่พลัการะให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งว่าต้องเป็นผู้รักษาวัฒนธรรมเพียงฝ่ายเดียว

นอกจากนี้ การนำเสนอโดยการเปรียบเทียบให้เห็นวัฒนธรรมในอดีตกับปัจจุบันก็จะช่วยขยายความเข้าใจของคนในสังคมด้วยว่าวัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งที่หยุดนิ่ง แต่มีการเปลี่ยนแปลงไปในแต่ละช่วงเวลา เช่น การเปรียบเทียบวัฒนธรรมการแต่งกายในอดีตของผู้หญิงไทยที่แต่งกายด้วยผ้าน้อยชิ้นกับการแต่งกายลักษณะเดียวกันของวัยรุ่นไทยปัจจุบันว่าเหตุใดการแต่งกายเช่นเดียวกันจึงมีความหมายต่างกัน โดยในอดีต ผู้หญิงห่มสไบพืนเล็กเพียงพืนเดียว แต่ไม่ถูกตำหนิว่าไม่รักษามรดกสรวงตัว เป็นต้น

ถ้ารายงานข่าวด้วยมุมมองทางการแพทย์ ก็ควรสะท้อนสภาพปัญหาและผลกระทบต่อสุขภาพทางเพศของวัยรุ่น และชี้ให้เห็นจุดบกพร่องของบริการทางการแพทย์ทั้งในเชิงป้องกันและรักษาที่ไม่สามารถส่งเสริมให้วัยรุ่นมีสุขภาพทางเพศที่ดี เช่น การขาดแคลนข้อมูลและบริการคุมกำเนิด ข้อมูลเกี่ยวกับยาคุมฉุกเฉิน เป็นต้น หรือการนำเสนอข่าวเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นในฐานะปัจจัยเสี่ยงต่อการติดโรคทางเพศสัมพันธ์ หรือท้องไม่พร้อมนั้น ก็สามารถนำเสนอโดยเปลี่ยนทิศทางเป็นการสะท้อนให้เห็นสัญญาณอันตรายว่าวัยรุ่นไทยมีเพศสัมพันธ์เร็วขึ้นแต่กลับมีความรู้เรื่องเพศสัมพันธ์ที่ปลอดภัยช้ากว่าที่ควร ดังที่พบว่าสถิติการใช้ถุงยางอนามัยในกลุ่มวัยรุ่นอยู่ในระดับต่ำมาก

ถ้ารายงานข่าวด้วยมุมมองทางจิตวิทยา ก็ไม่ควรเน้นที่จิตวิทยาของวัยรุ่นเฉพาะคนเท่านั้น แต่ให้เพิ่มเติมมุมมองจิตวิทยาสังคมด้วย เช่น ระบบวิธีคิดเรื่องเพศในสังคมส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศที่แตกต่างกันระหว่างวัยรุ่นหญิงและชายอย่างไร และนำเสนอมุมมองของ "ผู้รู้" ว่าเหตุใดการมีเพศสัมพันธ์เร็วของคนไทยในอดีตจึงไม่ถูกมองว่า "ติดเช็กส์" หรือมีพัฒนาการทางเพศผิดปกติ เป็นต้น

3. มีความละเอียดอ่อนในการเลือกใช้คำ

อย่างเช่น หลีกเลี่ยงการใช้คำกล่าวโทษพฤติกรรมฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เช่น "สังคมเสื่อม เด็กหญิง เร่ขายตัว....." ซึ่งเวลาเสนอข่าวในรูปแบบนี้มักจะตามมาด้วยน้ำเสียงที่สรุปว่าพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นหญิงเป็นตัวชี้วัดความเสื่อมของสังคมไทย แต่เมื่อใช้คำเรียกพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายที่เป็นการรุ้มโทรม ก็มีการใช้คำว่า "เช็กส์เอื้ออาทร" ซึ่งเป็นเรื่องต้องระวังเพราะจะกลายเป็นการลดความรุนแรงของพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นชายซึ่งที่จริงแล้วเป็นอาชญากรรมร้ายแรง

เคล็ดลับสุดท้าย คือ การให้พื้นที่กับมุมมองที่หลากหลายในเรื่องเพศของวัยรุ่นในสัดส่วนที่สมดุลกัน ไม่ว่าจะเป็นมุมมองเรื่องเพศที่เน้นการรักษาวลสงวนตัว มุมมองเชิงจิตวิทยา มุมมองสิทธิทางเพศของเด็ก และมุมมองเพศภาวะ เป็นต้น ซึ่งจะทำให้

ข่าวมีคุณค่าเพราะสะท้อนความครบถ้วนสมบูรณ์ทุกมุมมอง ไม่กีดกันมุมมองใดมุมมองหนึ่งออกไป อีกทั้งยังเพิ่มสีสันให้กับข่าวและกระตุ้นความสนใจของผู้อ่านมากขึ้น เมื่อได้อ่านมุมมองที่แตกต่างไปจากเดิม

แหล่งข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่นเพื่อการรายงานข่าวให้ครบทุก มุมมอง เช่น

- มุมมองรักษนวลสงวนตัว อาทิ กระทรวงวัฒนธรรม กระทรวงศึกษาธิการ และข้าราชการพลเรือนและการเมืองที่รณรงค์ส่งเสริมแนวคิดนี้
- มุมมองเชิงจิตวิทยา อาทิ กรมสุขภาพจิต และจิตแพทย์
- มุมมองสิทธิเด็ก อาทิ องค์การพัฒนาเอกชนด้านเด็ก และนักวิชาการสิทธิมนุษยชนทั่วไป
- มุมมองเพศภาวะ อาทิ องค์การพัฒนาเอกชนด้านผู้หญิง และนักวิชาการสตรีนิยม

ตัวอย่างข่าวที่สร้างสรรค์ ?

เด็กกรุงขอสิทธิลาออกขณะเรียน

เปิดคลินิกเพื่อนวัยทีนรับวาเลนไทน์

เด็กที่บอกว่า “เลว” ก็ผู้ใหญ่ใจแคบ

ส.ว. ย้ำ น.2- น.4 เป็นตัววิกฤตวัยรุ่น จึงอย่าจับ
จองแต่เด็ก หรือควรมีภาพรวม

ค้านจ้องวิจัยแก้ปัญหาเยาวชน
แนะชี้แนะ “ผู้ใหญ่” ให้เด็กเรียนรู้

พาดหัวข่าว ที่สร้างสรรค์ยังมีอยู่อีกมากในหนังสือพิมพ์ไทย ตัวอย่างพาดหัวข่าวข้างต้นมีทั้งที่สอดแทรกมิติสิทธิมนุษยชนของเด็ก ไม่ตำหนิพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ของเด็กเพียงแต่เตือนให้ระมัดระวังเรื่องการป้องกันโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ มีการนำเสนอแง่มุมใหม่ๆ ที่มีเนื้อหาต่างไปจากเดิม คือไม่จ้องจับผิดเด็ก และยังเปิดพื้นที่ให้แก่เสียงของเด็กได้สื่อสารกับผู้ใหญ่อีกด้วย นอกจากนี้ยังชี้ให้เห็นว่านักข่าวมีข้อมูลเกี่ยวกับแหล่งข่าวที่หลากหลาย ไม่จำกัดการสัมภาษณ์อยู่ที่แหล่งข่าวเพียงไม่กี่คน ซึ่งทำให้สามารถนำเสนอมุมมองที่หลากหลายเกี่ยวกับประเด็นวัยรุ่นกับเรื่องเพศ ที่น่าสนใจคือมีการนำเสนอข่าวการ "เปิดคลินิกเพื่อนวัยทีนรับวาเลนไทน์" ในช่วงเทศกาลวาเลนไทน์ ซึ่งเป็นนิมิตรหมายที่ดีว่าสื่อยังนำเสนอข่าวเรื่องเพศของวัยรุ่นในมิติอื่นๆ ในช่วงวาเลนไทน์ด้วยไม่มุ้งแต่นำเสนอข่าวด้านลบเรื่อง "การหมกมุ่นในเรื่องเพศ" ของวัยรุ่น

ข่าวข่มขืน

จากการรวบรวมข่าวเรื่องเพศทางหนังสือพิมพ์ พบว่ามีการรายงานข่าวข่มขืนมากที่สุด และมักนำเสนอในหน้าหนึ่ง โดยในอดีตนิยมนำภาพของผู้หญิงที่ถูกข่มขืนมาตีพิมพ์ แต่ปัจจุบันสื่อมีความรู้และความตระหนักในจริยธรรมการเสนอข่าวมากขึ้น จึงมีความระมัดระวังในการนำเสนอรูปผู้ถูกข่มขืน แต่ยังคงพบอยู่บ่อยครั้งว่าเนื้อหาและภาษา รวมทั้งมุมมองที่ใช้ในการทำข่าวได้สร้างความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับปัญหาข่มขืน และบางข่าวทำให้ผู้ตกเป็นข่าวเสียหายมากขึ้นไปอีก

"ทิด" หื่นเจอสาวอ้อมขัดสลับหวังข่มขืน

**...เด็กหญิงม. 2 ถึงคราวเคราะห์ เพื่อนชาย...
วางแผนชั่ว ให้พวกอีกสิบกว่าคนจับขังฟัดเรียงคิว**

ขังฟัดเรียงคิว สาวใส่สายเดี่ยว

แก๊งขังคุกสาวใหญ่

มุมมองของการนำเสนอ ข่าวข่มขืนในปัจจุบันเป็นอย่างไร?

เรียกได้ว่าการทำข่าวข่มขืนที่เป็นอยู่เป็นการทำข่าวจากมุมมองอาชญากรรมเป็นหลัก คือมองว่าการข่มขืนเป็นอาชญากรรม ข้อมูลที่ใช้ในการทำข่าวมักมาจากสำนวนการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจเป็นส่วนใหญ่ ซึ่งการทำข่าวข่มขืนจากมุมมองอาชญากรรมทำให้ข่าวข่มขืนมีลักษณะต่อไปนี้ คือ

- เน้นการบรรยายสรีระ และการแต่งกายของผู้หญิง เช่น

"สาวหน้าตาดี ไม่รู้ใครไอ้หื่นลงมือ"

"...ที่เกิดเหตุ.... พบหญิงสาวสวมเสื้อยืดแขนกุด.... กางเกงขาสั้น.."

" 'ทิด' หื่นเจอสาวอ้อมขัดสลับหวังข่มขืน"

- เน้นการบรรยายสถานที่เกิดเหตุ สภาพศพ และหลักฐานอย่างละเอียด ในลักษณะเดียวกับรายงานการสอบสวนของตำรวจ เช่น "ห่างจากที่พบศพ 100 เมตร เป็นกระท่อมเก็บเครื่องสูบน้ำ ที่นอนกระจัดกระจาย ถุงยางอนามัยที่ใช้แล้ว 5 อัน ขวดเบียร์ 3 ใบ ขวดเหล้า 1 ใบ มีคราบเลือดติดอยู่ที่เสากระท่อม ในบ่อปลาพบกระเป๋าดึงของผู้ตายลอยอยู่" หรือ "ที่เกิดเหตุเป็นร่องสวน พบศพหญิงสาวนอนหงาย สวมเสื้อชุดนอนลายขาวฟ้า ข้างในสวมเสื้อยืดคอกลมสีขาว ส่วนยกทรงสีชมพูถูกถลกขึ้นไปกองไว้เหนือหน้าอก ท่อนล่างเปลือยเปล่า บริเวณริมตลิ่งพบกางเกงนอนชายยาว และกางเกงขาสั้นรัดรูปเปื้อนโคลน กางเกงใน รองเท้าหนีบสีส้ม 1 ข้าง และไฟแช็กหนึ่งอันวางกองอยู่"
- ใช้คำเรียกผู้กระทำ ด้วยสมณนามที่บ่งบอกถึงความโหดร้าย ผิดมนุษย์ หรือมีจิตใจที่วิปริตทางเพศ เช่น "หมายจับ 5 หีนกาม ขยี้ ต.ญ. 13" "ตร.รวบอีก '2 โจ้หีน' แก๊งโหดข้ามจีน น.ส..." "มาตรการหมิ่นข่มจีน - ตัดหัว เหยื่อสาวบัญชีหน้าตาดี" และ "หีนกามลง 2 เหยื่อสาวไปขึ้นใจลู่วิตถาวร"

- เน้นการบรรยายการลงมือข้ามจีนโดยละเอียด กระทั่งผู้อ่านสามารถจินตนาการเห็นภาพได้ "...นาย....เป็นคนลากลงไป ขณะข้ามจีนได้ถอดเสื้อยืดสีดำมาปิดหน้านักศึกษาสาว จากนั้นนาย....ตามมาข้ามจีนเป็นรายที่ 2 และใช้เสื้อแจ๊คเก็ตของนาย...ปิดหน้านักศึกษาผู้นั้น จากนั้นนาย....ลงมือเป็นรายที่ 3 ใช้เสื้อปิดหน้าเหยื่อ โดยนาย.....ใช้ไฟแช็กจุดที่ขังหูของนักศึกษาสาวให้เกิดเสียงและแสงไฟคล้ายกับเสียงกลองและแสงแฟลต ต่อมานาย.....ตามมาข้ามจีนเป็นคนที่ 4 นาย.....คนที่ 5 นาย.....คนที่ 6 นาย.....เห็นเพื่อนข้ามจีนจนครบแล้ว จึงย้อนกลับมาข้ามจีนซ้ำอีก 1 ครั้ง" การบรรยายที่ละเอียดเกินไปได้สร้างอารมณ์คล้ายตามให้เกิดในหมู่ผู้อ่านข่าว ซึ่งไม่เป็นผลดี และยังมีรายงานว่า ผู้กระทำผิดบางส่วนก็จำขั้นตอนการก่อเหตุอย่างที่เคยอ่านในข่าวมาทำซ้ำด้วย

ผลกระทบที่ติดตามมา จากมุมมองของการนำเสนอข่าวข้ามขึ้น การสร้างและตอกย้ำความเข้าใจผิด

● ความเข้าใจผิดหมายเลข 1

ผู้หญิงเป็นต้นเหตุของปัญหาข้ามขึ้น เพราะ แต่งตัวโป้ หรือมีสรีระที่ดึงดูดความสนใจ หรือทำท่าทางเชิงยั่วยวนทางเพศ

● ความเข้าใจผิดหมายเลข 2

การข้ามขึ้นมักเกิดขึ้นในที่เปลี่ยว และที่มืด และเกิดในเวลากลางคืน

● ความจริงหมายเลข 1

ผู้หญิงที่ถูกทำร้ายมีทุกวัย ตั้งแต่อายุไม่กี่เดือน จนถึงผู้สูงอายุ

● ความจริงหมายเลข 2

ปัญหาข้ามขึ้นเกิดขึ้นได้ทุกเวลาและสถานที่ ทั้งที่บ้าน ที่ทำงาน โรงพยาบาล โรงเรียน สถานีตำรวจ ฯลฯ

● ความเข้าใจผิดหมายเลข 3

ผู้ข้ามขึ้นมักเป็นคนแปลกหน้า หรือเป็นคนที่มีบุคลิกภาพที่มีปัญหาอย่างเด่นชัด

● ความเข้าใจผิดหมายเลข 4

การข้ามขึ้น ต้องมีรูปแบบที่ใช้กำลังและความรุนแรงอย่างชัดเจน เช่น มีบาดแผล มีร่องรอยการต่อสู้

● ความจริงหมายเลข 3

ข้อมูลจากงานวิจัยและการทำงานให้ความช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาพบว่า ผู้ข้ามขึ้นส่วนใหญ่รู้จักกับผู้ถูกกระทำ เช่น เป็นเพื่อนร่วมงาน เพื่อนบ้านหรือแม่กระทั่งญาติพี่น้อง และมีบุคลิกภาพปกติในสายตาของคนรู้จัก

● ความจริงหมายเลข 4

การข้ามขึ้น คือการถูกบังคับให้มีเพศสัมพันธ์โดยไม่ยินยอมพร้อมใจ ในหลายกรณีผู้หญิงไม่กล้าขัดขึ้น ต่อสู้ เพราะถูกข่มขู่ว่าจะใช้ความรุนแรงกับทั้งตัวเองหรือกับญาติพี่น้อง หรือใช้เงื่อนไขอำนาจในเรื่องอื่นๆ เช่น สถานภาพ นายจ้างกับลูกน้อง เจ้าหนี้กับลูกหนี้

การสร้างและตอกย้ำความเข้าใจผิด

- ความเข้าใจผิดหมายเลข 5

ปัญหาข้ามจีนเป็นเรื่องของความ
ต้องการทางเพศที่ไม่อาจควบคุม
ได้ เพราะได้รับสิ่งเร้าต่างๆ เช่น
คู่มือโป๊ ตี๋มสุรา

- ความจริงหมายเลข 5

ปัญหาข้ามจีนเกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์
เชิงอำนาจ เป็นการใช้อำนาจในเรื่องเพศ
ของผู้ที่เหนือกว่ากระทำกับผู้ที่มีอำนาจ
น้อยกว่า และผู้กระทำส่วนใหญ่มีการ
วางแผนล่วงหน้าก่อนลงมือ การข้ามจีนจึง
ไม่ใช่เรื่องการควบคุมอารมณ์เพศไม่ได้

เสียงสะท้อนจากผู้ตกเป็นข่าวว่าถูกข้ามจีน

คำให้สัมภาษณ์ต่อไปนี้

เป็นเพียงความในใจส่วนหนึ่งของผู้หญิงที่เคยตกเป็นข่าวข้ามจีน

"ก่อนลงข่าวก็มีนักข่าวเข้ามาคุยนะ ก็บอกเขาว่า พี่ หนูเชื่อใจพี่นะ หนูเชื่อมั่นในตัวพี่ พี่ช่วยพิจารณาได้ไหมคะว่าอะไรที่ควรลงอะไรที่ไม่ควรลง ข้อมูลหนูจะพยายามให้พี่ทั้งหมด เพราะพี่จะได้เข้าใจแล้วพี่จะได้ไปวิเคราะห์ว่าตรงนี้ไม่ควรลง ตรงนั้นควรตัดออก แต่พอท้ายที่สุดข่าวออกมาแบบนั้น ก็มีความรู้สึกว่ บางทีอาจจะเป็นเพราะว่าพี่เขาชินแล้วกับการทำงานตรงนี้ เขาก็เลยไม่ได้มองว่าพอลงไปแล้วมันจะเกิดผลกระทบกับตัวผู้เสียหายอย่างไรบ้าง"

"พวกเพื่อนๆ และลูกศิษย์ที่เคยสอน โทรมัธยมมาเยอะมาก เพราะหนังสือพิมพ์ปลงละเอียตัวเราเป็นใคร มีหรือคนที่รู้จักเราเขาจะไม่รู้ ถึงขนาดที่ว่า พอหนังสือพิมพ์ปลงข่าวปั๊บ เพื่อนก็โทรมาถามที่บ้านเลยว่าใช่เราหรือเปล่า..."

"วันที่สามหนังสือพิมพ์ลงข่าวว่า ผู้ต้องหายอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์กันจริง แต่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายยินยอม มีการเรียกไปนวดหลังก่อน แล้วดึงฝ่ายชายเข้ามากอดจูบ พอเราอ่านถึงตรงนั้นเรารู้สึกว่าทำไมเขาถึงโกหก เพราะเขาก็รู้ว่าเขาทำอะไรกับเราบ้าง แล้วทำไมหนังสือพิมพ์ถึงลงข่าวแบบนี้ ทำไมไม่โทรศัพท์มาถามเราก่อน ว่าเหตุการณ์เป็นอย่างไร เรื่องที่แท้จริงเป็นอย่างไร"

"เคยเปิดเข้าไปในอินเทอร์เน็ตโดยบังเอิญ เห็นว่าเขากำลังคุยเรื่องของเราอยู่ ก็เลยลองอ่านดูว่าเขาพูดถึงเราว่าอย่างไรกันบ้าง ซึ่งพออ่านแล้วก็มีความหดหู่ใจ เพราะแหล่งข้อมูลของพวกเขามาจากหนังสือพิมพ์ แล้วเขาก็ตีความและตัดสินพฤติกรรมของเราจากเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ พวกเขาตั้งกระทู้กันว่า ตำรวจบอกว่าฝ่ายหญิงไม่ต้องการแจ้งความ มันต้องยังงั้นแน่เลย ผู้หญิงคงไปให้ทำและสมยอมเขาก่อน แล้วอยากเรียกร้องค่าเสียหายถึงมาทำให้เป็นเรื่องเช่นนี้ พออีกวัน ก็ตั้งกระทู้กันว่า ได้อ่านหนังสือพิมพ์วันนี้หรือเปล่า ผู้ต้องหาให้การรับสารภาพแล้วนะว่ามีเพศสัมพันธ์กันจริง แต่ฝ่ายหญิงเป็นฝ่ายเริ่มก่อน โดยเรียกให้ไปนวดหลังให้ แล้วก็ดึงตัวฝ่ายชายเข้ามากอดจูบ อย่างนี้เขาไม่เรียกว่าการข้ามจีนหรือ เขาเรียกว่าเป็นการให้ทำและสมยอม เราอ่านแล้วเรารู้สึกว่า สังคมมองว่าเราเป็นผู้หญิงไม่ดี ทั้งๆที่เราไม่ได้ทำผิดอะไร แล้วทำไมทุกคนถึงมาโยนความผิดให้เราคนเดียว เลย์รู้สึกแย่มากๆ"

ทำข่าวข้ามจีนอย่างไรให้สร้างสรรค์

1. ต้องรู้เท่าทัน “พลัง” ของภาษา

- เลิกใช้คำที่อธิบายคุณลักษณะทางร่างกาย เช่น รูปร่างหน้าตา การแต่งกาย เพราะการรายงานข่าวด้วยการเน้นย้ำและให้ความเด่นแก่เพศสรีระบางส่วนในฐานะที่เป็นจุดดึงดูดความสนใจ เช่น หน้าอก สะโพก บั้นท้าย โดยใช้ภาษาที่พรรณนาถึงรูปร่างหน้าตาของผู้ถูกกระทำที่ส่วนใหญ่เป็นผู้หญิง จะไปสร้างความเข้าใจแก่ผู้อ่านว่าการล่วงละเมิดทางเพศจะเกิดขึ้นกับผู้ที่มีสรีระดึงดูดความสนใจเท่านั้น
- ไม่เรียกผู้กระทำด้วยสมณนามที่บ่งบอกถึงความโหดร้ายที่ผิดมนุษย หรือมีจิตใจที่วิปริตทางเพศ เช่น "หิน โหด บ้ากาม ชาดิสต์" ซึ่งทำให้เข้าใจไปว่าผู้ที่ลงมือกระทำเป็นผู้ที่มีจิตใจวิปริต เพราะมีความต้องการทางเพศสูงที่ไม่สามารถระงับได้ ซึ่งไม่จริงเพราะผู้กระทำผิดส่วนมากเป็นคนปกติไม่ได้ป่วยทางจิต การนำเสนอเท่าที่เรื่องของความรุนแรงทางเพศซึ่งสามารถเกิดขึ้นได้กับทุกๆ คน กลายเป็นปัญหาที่สังคมมองไม่เห็นหรือละเลยที่จะทำความเข้าใจ และตอกย้ำความเชื่อผิดๆ ด้วยการอธิบายปัญหาข้ามจีนด้วยเหตุผลแบบมิติเดียว คือเหตุผลด้านสภาพจิตใจของผู้กระทำ ซึ่งไม่เพียงพอต่อการทำความเข้าใจปัญหาในระดับวัฒนธรรมหรือโครงสร้างอำนาจได้

- ไม่เน้นคำเรียกผู้ถูกกระทำ ว่า “เหยื่อ” หรือ “ผู้เคราะห์ร้าย” เพราะสะท้อนให้เห็นมายาคติว่า เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นเป็นความเคราะห์ร้ายของผู้หญิง ทำให้พฤติกรรมของผู้กระทำไม่ได้รับการตั้งคำถามจากสังคม หรือการมองปัญหาในระดับกว้างขึ้นมากกว่าเรื่องชะตากรรมส่วนตัวของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง นอกจากนี้การมอบสถานะ “เหยื่อ” แก่ผู้หญิงที่ถูกกระทำนั้น เป็นการตอกย้ำมายาคติของการถูกล่วงละเมิดทางเพศว่าเป็นสิ่งที่สร้างรอยมลทินให้แก่ผู้หญิง และทำให้คุณค่าของผู้หญิงหมดไป เป็นการยึดโยงคุณค่าของผู้หญิงไว้กับพรหมจรรย์ แม้คำว่า “เหยื่อ” จะทำให้ผู้อ่านรู้สึกสงสารและเห็นใจผู้ถูกกระทำ แต่ก็ไม่ได้ช่วยแก้ปัญหาอะไร กลับทำให้สังคมเข้าใจผิดว่าการข้ามจีนเป็นปัญหาของคนโชคร้าย ไม่ใช่ปัญหาของสังคมที่ควรช่วยกันแก้ไข

2. ทำข่าวอยู่ในกรอบสิทธิมนุษยชน

- ไม่บรรยายหรือให้รายละเอียดเกี่ยวกับการลงมือข้ามจีนอย่างละเอียด เช่น การเล่ารายละเอียดตั้งแต่ตกจุด ไปจนถึงการปล้ำปล้ำ รวมถึงจำนวนครั้งของการข้ามจีน หากเป็นเหตุการณ์ข้ามจีนหมู่ ก็มักจะรายงานอย่างละเอียดถึงผู้กระทำ (ซึ่งมีชื่อระบุ) ที่ปลัดกันข้ามจีนทีละคน ในบางเหตุการณ์ใช้คำที่แสดงให้เห็นถึงระยะเวลาอันยาวนาน

ติดต่อกันของการกระทำ ซึ่งถือเป็นการข้ามจีนซ้ำ อีกทั้งยังไม่คำนึงถึงจิตใจของครอบครัว และญาติมิตรของผู้ถูกระทำ ที่อาจได้อ่านข่าวนี้เช่นกัน

- **มุ่งเน้นการคุ้มครองผู้ถูกระทำ** โดยปกปิดภาพ ชื่อ-นามสกุล ที่อยู่ สถานที่ทำงาน หลีกเลี่ยงการบรรยายที่ให้รายละเอียดของผู้ถูกระทำโดยไม่จำเป็น เนื่องจากสังคมยังมีความเชื่อผิดๆ ว่าคุณค่าของผู้หญิงอยู่ที่พรหมจรรย์หรือความบริสุทธิ์ ผู้ถูกข้ามจีนจึงกลายเป็นผู้หญิงมีตำหนิ ผู้หญิงที่ถูกระทำจึงเผชิญกับสายตาของสังคม และรู้สึกอับอายกับการต้องเปิดเผยตัว

3. ทำข่าวโดยไม่ผลิตซ้ำความรู้ความเข้าใจที่ผิดเกี่ยวกับปัญหาข้ามจีน

- **ไม่บรรยายสถานที่เกิดเหตุอย่างละเอียด** ในลักษณะเดียวกับรายงานการสอบสวนของตำรวจ ซึ่งทำให้ผู้อ่านเข้าใจว่าการข้ามจีนเกิดในที่เปลี่ยวและมีด เท่านั้น นำไปสู่การแก้ปัญหาไม่ตรงจุดและอาจเป็นการละเมิดสิทธิอีกด้วยหากบอกให้ผู้หญิงหลีกเลี่ยงการเดินทางในที่เปลี่ยว เวลาค่ำมืด เพราะสภาพสังคมปัจจุบันเปลี่ยนแปลงไปมาก ผู้หญิงก็ต้องทำงานนอกบ้านเช่นเดียวกับชาย จึงไม่สามารถหลีกเลี่ยงเวลา สถานที่ในการเดินทางได้ สื่ออาจช่วยแก้ไขความเข้าใจผิดได้ โดยหากการข้ามจีนเกิดในสถานที่เช่นนี้ อาจพาดหัวข่าวว่า "ข้ามจีน ในซอยบ้าน" เพื่อชี้ให้เห็นว่าผู้หญิงต้องใช้เส้นทางนี้

เป็นประจำในการเดินทางจากบ้านไปทำงาน ซึ่งจะทำให้เราสามารถหาวิธีแก้ปัญหาได้อย่างตรงจุดมากกว่า เช่น จัดให้มีระบบความปลอดภัยที่ดีมากขึ้น แทนที่จะจำกัดเวลาและสถานที่ในการเดินทางของผู้หญิง

- **ไม่นำเสนอข่าวในลักษณะที่ชี้แนะว่าการข้ามจีนสามารถทำได้เพื่อเป็นการสั่งสอนผู้หญิงที่ไม่ปฏิบัติตามค่านิยมของสังคม** เช่น "สอบสาวเหยื่อ 4 ทرحน-เที่ยวอาร์ซีเอบ่อย" ทำให้เข้าใจไปว่าผู้หญิงที่ไปเที่ยวสถานบันเทิงสมควรถูกข้ามจีน ในทางกลับกัน สื่อควรรายงานข่าวโดยมีจุดยืนว่าการข้ามจีนคือความรุนแรงทางเพศที่ไม่ควรเกิดขึ้นในทุกกรณี ไม่ว่าผู้หญิงคนนั้นจะมีอาชีพอะไร แต่งกายอย่างไร มีพฤติกรรมอย่างไร และอยู่ในสถานที่ใด เวลาใด ในกรณีนี้จึงควรหลีกเลี่ยงข้อความว่า "เที่ยวอาร์ซีเอบ่อย"
- **ไม่เบี่ยงเบนความผิดของผู้กระทำไปที่สื่อโป๊ การเสพยา การดื่มสุรา** ซึ่งทำให้ความผิดของผู้กระทำเบาลง อีกทั้งยังไม่ได้ลดความเข้าใจผิดที่ว่า "ความต้องการทางเพศของผู้ชายเป็นเรื่องธรรมชาติ ควบคุมไม่ได้" เพราะในความเป็นจริงแล้วทั้งหญิงและชายมีความต้องการทางเพศตามธรรมชาติทั้งคู่ เพียงแต่ผู้หญิงถูกสอนให้ควบคุมความต้องการนี้ แต่ผู้ชายถูกสอนว่าต้องแสดงออกถึงความเป็นชาย

4. เพิ่มเติมมุมมองที่ขาดหายไป

- ขยายมิติของข่าวประเด็นข้ามชั้นให้เป็นมากกว่าข่าวอาชญากรรม มากกว่าการเล่าเหตุการณ์ หรือเป็นการรายงานความตื๋บนหน้าของคดีเป็นส่วนใหญ่ แต่มีมิติอื่นๆ เข้ามาด้วย เช่น ทศนคดี ค่านิยมเรื่องเพศของสังคม ความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างคนที่มีเพศต่างๆ กัน เพื่อช่วยให้สังคมมีความเข้าใจต่อปัญหาข้ามชั้นมากขึ้น
- ขยายมุมมองของประเด็นข่าวข้ามชั้นให้มากกว่าปัญหาของปัจเจกชน การเสนอข่าวควรเพิ่มบริบททางสังคมอื่นๆ เช่น ความไม่ปลอดภัยในชีวิต การฟื้นฟูผู้หญิงที่ประสบปัญหา ปัญหาจริยธรรมทางเพศ โดยสัมภาษณ์บุคคลที่มีมุมมองหลากหลายต่อปัญหาข้ามชั้นเพื่อสะท้อนให้เห็นว่าเป็นปัญหาของทั้งสังคม ไม่ใช่ชะตากรรมส่วนตัวของผู้หญิงคนใดคนหนึ่ง ผู้อ่านจะได้มุมมองและเห็นมิติอื่นที่กว้างออกไป

ตัวอย่างข่าวข้ามชั้นที่สร้างสรรค์ ?

บาทหลวงแกะกันข่มขืน 'หญิงไทย'
ผู้เฒ่า 'เนรเทศ'

แจ้งจับโซเฟอรียับลักนักเรียน
ข่มขืนป.2

จับครูข่มขืนเด็กน.1
ออกอุบายคุกเกรก

พาดหัวข่าว ข้างต้นมีความสร้างสรรค์ เพราะไม่ใช้ภาษาที่ห้วนหาว หลีกเลี่ยงการบรรยายสรีระและการแต่งกายของผู้หญิง หรือพยายามโยงไปถึงปัจจัยอื่นๆ เช่น การดื่มเหล้า และดูสื่อไปว่าเป็นสาเหตุของการช่มชืน พาดหัวข่าวนี้อยู่หลีกเลี่ยงการใช้คำว่า "เหยื่อ" "ช่วย" "เคราะห์ร้าย" ที่ทำให้ผู้อ่านคิดว่าเป็นเรื่องของโชคชะตาส่วนตัว หรือคำว่า "โหด" "เหี้ยม" ซึ่งทำให้ผู้อ่านมักเข้าใจผิดว่าผู้ที่ลงมือช่มชืนจะมีบุคลิกภาพที่ผิดปกติ จึงไม่ทันระมัดระวังภัยจากบุคคลใกล้ชิด

เนื้อข่าว ด้านล่างก็สามารถบรรยายเหตุการณ์ได้ครบถ้วน โดยไม่ผลิตซ้ำความเชื่อผิดๆ เกี่ยวกับการช่มชืน เพราะไม่บรรยายสรีระของผู้หญิง หรืออาการของผู้กระทำว่า มีนเมา ดูสื่อไปว่าเป็นสาเหตุของการช่มชืน หลีกเลี่ยงการบรรยายเหตุการณ์ขณะช่มชืนอย่างละเอียดจนผู้อ่านสามารถจินตนาการเห็นภาพได้ ซึ่งเป็นการตอกย้ำและทำร้ายจิตใจผู้ถูกกระทำ พ่อแม่ และญาติพี่น้อง นอกจากนี้ยังคุ้มครองผู้ถูกกระทำโดยปกปิดภาพ ชื่อ-นามสกุล ที่อยู่ หลีกเลี่ยงการบรรยายรายละเอียดของผู้ถูกกระทำโดยไม่จำเป็น

แจ้งจับโซเฟอ์รับส่งนักเรียน กันปีป.2

นางกิง (นามสมมติ) อายุ 40 ปี นำเด็กหญิงต่าย (นามสมมติ) อายุ 8 ปี ลูกสาวคนเดียว นักเรียนชั้น ป.2 เข้าแจ้ง ร.ต.อ. กระจาง จิตอารีย์ ร้อยเวร สภ.อ.สูงเม่น จ.แพร่เมื่อเวลา 23.00 น. วันที่ 19 พฤษภาคม ให้ดำเนินคดีนายสุทธิพงษ์ แสนเมือง อายุ 60 ปี อยู่ที่ 30/3 หมู่ 3 ต.ดอนมูล อ.สูงเม่น จ.แพร่ โดยกล่าวหาว่าช่วงเวลา 18.00 น. วันที่ 19 พฤษภาคม นายสุทธิพงษ์เป็นคนขับรถรับส่งเด็กในหมู่บ้านไปในโรงเรียนในตัวเมืองแพร่ และนำลูกสาวตนไปช่มชืนอนาจาร

นางกิงกล่าวว่า วันเกิดเหตุ นายสุทธิพงษ์ไม่นำลูกสาวมาส่งตามเวลา แต่พาติดรถไปส่งนักเรียนคนอื่นจนหมด จากนั้นนำลูกสาวตนไปที่ห้องน้ำโรงเรียนหัวดง ห่างจากบ้าน 1 กิโลเมตร ทำการช่มชืนและช่มชู้ไม่ให้ไปบอกใคร

จับคู่กับเป็นเก็น.1 ออกอุบายคุกเกรก

เมื่อเวลา 13.00 น. วันที่ 28 ตุลาคม นายชัย (นามสมมติ) อายุ 43 ปี พ.ต.ท. แอน (นามสมมติ) อายุ 12 ปี นักเรียนชั้น ม.1 โรงเรียนแห่งหนึ่งในจ.พระนครศรีอยุธยา เข้าแจ้งความกับ พ.ต.ท. วิศิษฐ์ ท่าน मुख สารวัตรเวร สภ.อ. เสนา จ.พระนครศรีอยุธยาว่า ด.ญ. แอนถูกนายวิพากย์ แจ่มแจ่ม อายุ 26 ปี ครูสอนคอมพิวเตอร์ข้ามจีนจนสำเร็จความใคร่ โดยนายชัยกล่าวว่า เมื่อวันที่ 21 ตุลาคมที่ผ่านมา ลูกสาวไปโรงเรียนตามปกติ ขณะจะเข้าห้องเรียนได้พบนายวิพากย์ ออกอุบายจะพาไปดูเกรดการเรียนที่ห้องคอมพิวเตอร์ จากนั้นได้นำน้ำส้มมาให้ลูกสาวดื่มไม่กี่นาทีลูกสาวก็รู้สึกเวียนหัวและง่วงหลับไปกระทั่งฟื้นขึ้นมาพบว่านอนอยู่ที่มุมห้องโดยไม่สวมเสื้อผ้าและมีเลือดออกที่อวัยวะเพศด้วย จึงรีบเก็บหนังสือกลับบ้านและไม่ไปโรงเรียนกระทั่งเพื่อนๆ มาสอบถาม ลูกสาวได้แต่ร้องไห้ กระทั่งทราบเรื่องจึงมาแจ้งความ...

ทุกวันนี้ เราใช้ชีวิตอยู่ท่ามกลางสังคมที่เต็มไปด้วยความความเข้าใจผิดๆ เกี่ยวกับการข้ามจีน ไม่ว่าจะเป็นความคิดที่ว่าผู้หญิงเองที่เป็นฝ่ายผิด เพราะแต่งตัวไม่เหมาะสม กลับบ้านดึกตื่น เดินในที่เปลี่ยวตามลำพัง จึงสมควรถูกข้ามจีนเพื่อเป็นการลงโทษ หรือความคิดดั้งเดิมในเรื่องพรหมจรรย์ของผู้หญิงที่มองว่า เมื่อผู้หญิงถูกล่วงละเมิดทางเพศแล้วก็เปรียบเสมือนสินค้ามีตำหนิ ย่อมไร้คุณค่าและเป็นที่ขบขันนิทาของเพื่อนบ้าน และเพื่อนร่วมงาน การนำเสนอข่าวข้ามจีนจึงเป็นเรื่องละเอียดอ่อน เพราะนอกจากตัวผู้หญิงที่ถูกข้ามจีนจะได้รับความกระทบกระเทือนทั้งกายและใจแล้ว ยังเกี่ยวพันไปถึงครอบครัวญาติ และเพื่อนฝูงอีกด้วย หากเราดำเนินถึงบริบทชีวิตของผู้หญิงเหล่านี้ และมีความละเอียดอ่อน รวมทั้งรู้เท่าทันอิทธิพลของ "ภาษา" แล้ว เราในฐานะสื่อมวลชนจะมีบทบาทสำคัญอย่างมากในการสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปรากฏการณ์ข้ามจีน และสื่อจะเป็นผู้สร้างการเปลี่ยนแปลงในสังคม จากเดิมที่เป็นสังคมที่ซ้ำเติมผู้ถูกกระทำ ไปสู่สังคมปัญญาที่ปราศจากความเข้าใจผิดๆ เรื่องข้ามจีน

เกสรกรรมสาวสวยชกยาพิษเข้มนรัก

เนียบจอมทึง! แทงทั่วใจฉวี

เนียบสาวน้อยใจฉวีโลกคึกคักกายทั้งกลน
ร่อน จม.ร่ำพันวันทศ

ทมนุญทิพย์วิปริตสำทั้นศพแล่นเนียบคาโรงแรน

ฉวีแก่แค้นเนียบ-ยิงแพนไทน์กับ

ความรุนแรงในชีวิตคู่

ความรุนแรงในชีวิตคู่มักถูกพูดถึงว่าเป็นปัญหาหรือชะตากรรมส่วนตัว แต่เมื่อพิจารณาทั้งจากสถิติของบ้านพักฉุกเฉินที่ให้การช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรง หรือจากข่าวตามหน้าหนังสือพิมพ์ จะพบว่าความรุนแรงในชีวิตคู่เกิดขึ้นในสังคมระดับกว้าง ในกลุ่มคนทุกฐานะ เชื้อชาติ ศาสนา และอาชีพ ปัญหาความรุนแรงที่เกิดขึ้นในชีวิตของคนคู่หนึ่งจึงไม่ใช่ปัญหาส่วนตัว แต่เป็นภาพสะท้อนของคนอีกหลายๆ คู่ที่กำลังเผชิญความรุนแรงหรืออาจจะเผชิญในอนาคต

มุมมองของการนำเสนอข่าวความรุนแรงในชีวิตคู่ ในปัจจุบัน เป็นอย่างไร ?

การเสนอข่าวประเด็นความรุนแรงในชีวิตคู่อย่างที่เป็นอยู่
ทำให้เกิดความเข้าใจว่า

- ปรากฏการณ์ความรุนแรงในชีวิตคู่เป็นเรื่องปกติในสังคม เช่น มีการใช้คำในลักษณะ "ผัวเมียทะเลาะกันเป็นเรื่องธรรมดา" หรือ "ลั่นกับฟัน"
- หญิงที่แต่งงานแล้วเป็นสมบัติของสามี ผู้หญิงจึงต้องเชื่อฟังและปฏิบัติตามสามี ทุกเรื่อง สามีมีสิทธิที่จะสั่งสอน "เมีย" ตัวเองได้ เช่น มีการใช้คำว่า "เตะสั่งสอน" "หนักมือไปหน่อย"

- เกิดความรุนแรงขึ้นเพราะความหึงหวง โดยส่วนใหญ่จะเป็นฝ่ายชายหึงหวงที่ฝ่ายหญิงไปมีความสัมพันธ์กับชายอื่น เช่น "หนุ่ม 'รปภ.' แค้นเมียกระชั้นชิดว่าป็นยิงทะเลลูก" "มือขวานฆ่าเมียมอปลัด-แค้นมีชู้หน.คนงาน" หรือ "ผัวยั่วขอหย่ากรีดหน้าแหกเมียหมอนวด" ซึ่งภาษาที่ใช้ มีนัยยะว่าการกระทำของภรรยาเป็นการหยามศักดิ์ศรีของสามี ทำให้สามีโกรธจัดจนควบคุมอารมณ์ไม่อยู่ และนำไปสู่การใช้ความรุนแรงอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ในขณะที่หากภรรยาหึงหวงสามี ขวามักจะออกมาในทำนอง "เมียจอมหึง! แทะหัวใจผัว" "เมียหึง! แทะผัวตายสนิท" ซึ่งสะท้อนว่าผู้หญิงนั้นใช้แต่อารมณ์ มักจะมีอาการหึงหวงโดยไม่คำนึงถึงเหตุผล และเพียงแค่เรื่องหึงหวงเล็กๆ น้อยๆ ก็ทำให้บานปลายกลายเป็นความรุนแรง นอกจากนี้ พาดหัวข่าวมักจะไม่ให้รายละเอียดเพิ่มเติมเกี่ยวกับสาเหตุที่นำไปสู่การหึงหวงของผู้หญิง จึงไม่เคยมีการพาดหัวข่าวในทำนองว่า "เมียหึง ผัวกระชั้นชิดแทงตายสนิท"

- ความสัมพันธ์นอกสมรสที่ฝ่ายหญิงเป็นผู้กระทำถือเป็นความผิดร้ายแรง จะถูกตีตราว่าเป็นผู้หญิงเลว ดังจะเห็นได้ว่าการใช้คำว่า "มีชู้" "สำส่อน" ส่วนความสัมพันธ์นอกสมรสที่ฝ่ายชายเป็นผู้กระทำ ถือว่าเป็นเรื่องปกติ เป็นธรรมชาติของผู้ชาย ภาษาที่ใช้ในข่าวจะสื่อไปในทำนอง "ขุนแผน" "มีบ้านเล็ก" "อุปถัมภ์เด็ก" ยังไม่พบว่าสื่อใช้คำว่า "มีชู้" หรือ "สำส่อน" กับเพศสัมพันธ์นอกสมรสที่กระทำโดยผู้ชาย

ผลกระทบที่ติดตามมา จากมุมมองของการนำเสนอข่าวความรุนแรงในชีวิตคู่

การสร้างและตอกย้ำความเข้าใจผิด ว่า...

- ความรุนแรงในครอบครัวหรือชีวิตคู่เป็นปัญหาหรือชะตากรรมส่วนตัว โดยเฉพาะการใช้ภาษาไปในทำนองที่ว่า "ลั่นกับฟัน" หรือ "ผัวเมียทะเลาะกันเรื่องธรรมดา" ทำให้คนส่วนใหญ่คิดว่า ความรุนแรงในชีวิตคู่เป็นปัญหาของคนสองคน อีกทั้งยังเป็นเรื่องปกติ ธรรมดา ที่ยอมรับได้ ทั้งๆ ที่ข้อมูลจากบ้านพักฉุกเฉินและองค์กรผู้หญิงต่างๆ ที่ให้การช่วยเหลือผู้หญิงที่ถูกกระทำรุนแรง ได้สะท้อนให้เห็นว่า ปัญหาความรุนแรงในชีวิตคู่เป็นปัญหาที่เกิดขึ้นได้กับคนทุกฐานะ เชื้อชาติ ศาสนา และอาชีพ ซึ่งความคิดเช่นนี้ทำให้สังคมมองข้ามปัญหาที่เกิดขึ้นเป็นรายกรณีไป แทนที่จะมุ่งแก้ที่ระบบวิธีคิดในสังคมที่โน้มนำไปสู่ความรุนแรงในครอบครัว

- **สามีมีสิทธิทำความรุนแรงต่อภรรยาได้** – การตกย้ำว่าสามีเพียงแค่ "เตะสั่งสอน" แต่ "หนักมือไปหน่อย" ทำให้ปัญหานี้เบาลง และสะท้อนว่าสามีมีสิทธิที่จะสั่งสอนภรรยาของตัวเองได้ เพราะภรรยาเป็นเพียงสมบัติชิ้นหนึ่งของสามี แต่หากภรรยาไม่สามารถรองรับความรุนแรงได้อีกต่อไป และตอบโต้ด้วยความรุนแรงบ้าง จะถูกมองว่าไร้เหตุผลหรือเป็นผู้หญิงคิดมาก เรื่องมาก เช่น "จับโขกบันไดเมียโหดฆ่าตัว เติลิดหนีทิ้งศพเน่าหนองไข่อ้างเฉยถูกตีก่อน" หรือ "คัตเตอร์สะบัดเฉือนजूड़ร่องแรงปาดขณะเมาหลับเมียยิ้มแฉะสะใจ ถือมีดมอบตัวตร.หมอบเฝ้าต่อสำเนาจริง"
- **ศักดิ์ศรีเป็นเรื่องของผู้ชายเท่านั้น** ส่วนผู้หญิงไม่สามารถอ้างศักดิ์ศรีได้ - การรายงานข่าวในลักษณะที่สามีทำร้ายภรรยาเพราะเหตุหึงหวงนั้น ทำให้ผู้หญิงยิ่งถูกตีตราว่าเป็นฝ่าย "สำส่อน" "มีชู้" ทำให้ผู้ชายเสียศักดิ์ศรี ในขณะที่ไม่เคยมีการนำเสนอข่าวในลักษณะที่ว่า สามี "สำส่อน" และ "มีชู้" เป็นการทำลายศักดิ์ศรีของภรรยา

- **เพศสัมพันธ์นอกสมรสของผู้ชายเป็นเรื่องปกติ** จะเห็นว่าข่าวมักให้สมญากับผู้ชายที่มีภรรยาหลายคนว่า "ขุนแผน" เป็นผู้ให้การ "อุปถัมภ์เด็ก" ซึ่งถือว่าเป็นลักษณะผู้ชายมีเสน่ห์ เป็นผู้ชายแท้ๆ ในขณะที่เพศสัมพันธ์นอกสมรสของผู้หญิงเป็นสิ่งที่เลวร้าย เป็นพฤติกรรมที่สำส่อน

เสียงสะท้อนจากผู้ได้รับผลกระทบ

- หากย้อนเวลากลับไปได้ จะไม่ขอให้ข่าว

“แต่สำหรับกรณีพี่ พี่บอกได้เลยว่า หากย้อนเวลากลับไปได้ พี่จะไม่ยอมตกเป็นข่าว เพราะสิ่งที่หนังสือพิมพ์รายงานค่อนข้างรุนแรงพอสมควร หลายครั้งที่พี่มีความรู้สึก ว่าทำไมเขาถึงเขียนข่าวแบบนี้ หรือทำไมถึงเอาภาพเหล่านี้มาลง บ่อยครั้งที่พี่รู้สึกสงสัยว่าทำไมเขาไม่ส่งสารเราบ้างเลยเหรอ เขาจะรู้บ้างไหมว่าสิ่งที่เขารายงานไปนั้นได้ส่งผลกระทบต่อเรามากน้อยแค่ไหน เราต้องเจอกับคำพูดที่ทำให้เรารู้สึกแย่กับชีวิตของเราอย่างไรบ้าง ช่วงนั้นเลยมีความรู้สึกว่าย่ำแย่มากๆ เพราะเราไม่คิดว่าจะออกมาในรูปแบบนี้...”

- เราต้องระมัดระวังปกป้องตัวเอง เพราะสื่ออาจไม่ทันตระหนักถึงผลกระทบ

“พี่แทบจะไม่สามารถต่อรองหรือชี้แจงกับนักข่าวได้เลย ยกเว้นบางเรื่องเท่านั้น เช่น เรื่องภาพโป๊ เพราะเราบอกว่าเป็นเรื่องกำลังอยู่ในคดีความ กำลังฟ้องร้องกันอยู่ ถ้าหนังสือพิมพ์ฉบับไหนเอาภาพไปลงพี่มีสิทธิ์ฟ้องร้องได้ คือต้องขู่เลยด้วยซ้ำ ไม่อย่างนั้นเดี๋ยวก็เอามาลงตีพิมพ์ ส่วนเรื่องอื่นๆไม่ต้องพูดถึงเพราะหนังสือพิมพ์ลงทุกอย่างอยู่แล้วและอย่างละเอียดด้วย”

ทำข่าวความรุนแรงในชีวิตคู่อย่างไร
ให้สร้างสรรค์

1. รู้เท่าทัน “พลัง” ของภาษา: ละเอียดอ่อนในการเลือกใช้คำ

- หลีกเลี่ยงการใช้คำที่สื่อว่าความรุนแรงในชีวิตคู่เป็นปัญหาส่วนตัว เช่น “ลั่นกับฟัน” “เรื่องพั่วๆ เมี้ยวๆ” แต่พยายามสื่อให้เห็นว่าเป็นปัญหาร่วมของสังคมที่ไม่ควรเกิดขึ้น และเป็นปัญหาการทำร้ายร่างกาย ที่มีความละเอียดอ่อนและซับซ้อนกว่าปัญหาอาชญากรรมทั่วไป และต้องมีการแก้ไขเชิงระบบวิธีคิดของทั้งสังคม ไม่ใช่การแก้ปัญหาเป็นกรณีๆ ไป
- ไม่ใช้คำที่ตอกย้ำค่านิยมผิดๆ ที่มองว่าภรรยาเป็นสมบัติของสามี ไม่มองว่าการใช้ความรุนแรงสั่งสอนภรรยา ถือเป็นเรื่องปกติ เช่น ตะลั่นสอน หนักมือไปหน่อย
- ไม่ใช้คำที่ตัดสินคุณค่าเฉพาะฝ่ายหญิง เช่น “ล้าส่อน” “มีซู้” ในขณะที่ผู้ชายที่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสจะลอยตัวเหนือปัญหา อีกทั้งยังมีนัยยะว่าการกระทำความรุนแรงต่อผู้หญิงที่มีเพศสัมพันธ์นอกสมรสหรือคบหา ศึกษาดูใจผู้ชายมากกว่า 1 คน เป็นเรื่องปกติที่ยอมรับได้

- หลีกเลี่ยงการใช้คำที่ตอกย้ำมายาคติที่ว่า ผู้หญิงเป็นเพศที่ใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล เช่น อธิบายปรากฏการณ์ฆ่าตัวตายซึ่งมีสาเหตุที่มอันสลับซับซ้อน ด้วยการสรุปเรื่องทั้งหมดให้เป็นเพียงแค่การ “ประชด” ซึ่งเป็นคำที่สะท้อนถึงการตัดสินใจแบบใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล และยึดโยงไปกับความเชื่อที่ว่าผู้หญิงเป็นเพศที่ไม่ค่อยมีเหตุผล ซึ่งเป็นมายาคติที่เป็นรากเหง้าของอีกหลายปรากฏการณ์ เช่น การกีดกันผู้หญิงจากตำแหน่งหน้าที่ระดับสูงเพราะเหตุที่มองว่าผู้หญิงใช้อารมณ์มากกว่าเหตุผล จึงไม่สมควรรับตำแหน่งผู้บริหาร เป็นต้น

2. เพิ่มเติมมุมมองที่หลากหลายเพื่อสร้างคุณค่าข่าว

- มุมมองเกี่ยวกับกลไกและนโยบายภาครัฐ เพื่อแก้ไขปัญหาความรุนแรงในชีวิตคู่ ซึ่งอาจเป็นการให้ข้อมูลเกี่ยวกับบริการทางการแพทย์และสาธารณสุข การจัดตั้งศูนย์ช่วยเหลือผู้หญิงในภาวะวิกฤติที่ได้รับความรุนแรง ระบบยุติธรรมดำเนินโครงการกระบวนการกฎหมายเชิงสมานฉันท์ บริการด้านสังคมสงเคราะห์ บ้านพักฉุกเฉิน ศูนย์ให้คำปรึกษา เป็นต้น รวมทั้งการวิจารณ์นโยบายปัจจุบัน เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงให้สามารถแก้ไขที่ต้นเหตุของปัญหา

- มุมมองเพศภาวะ ซึ่งวิเคราะห์ถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจระหว่างเพศ ระบบวิธีคิด เรื่องเพศของคนในสังคม เช่น การตั้งคำถามว่าสังคมไทยยึดถือระบบ父เดียวเมียเดียว หรือ父เดียวหลายเมีย หรือระบบใดอีกบ้าง และระบบใดควรเป็นที่ยอมรับ เพราะเหตุใด สอดคล้องกับชีวิตจริงของคนส่วนใหญ่หรือไม่ การตั้งคำถามบ่อยๆ จะช่วยให้ผู้อ่าน คิด และได้ข้อสรุปสำหรับตัวเอง เป็นการช่วยสร้างสังคมที่ใช้สติปัญญาเป็นฐาน

ตัวอย่างข่าวที่สร้างสรรค์ ?

สาวนับถือลนเครียดกินยาตาย

เมียแทงผัว

ผัวเมียแทงกัน2ราย
เมียกับผัวรอดทั้งคู่

สามีแทงภรรยาแกล้ง

พาดหัวข่าว ข้างต้นได้หลีกเลี่ยงการด่วนสรุปถึงสาเหตุของความรุนแรง และไม่ตัดสินคุณค่าหรือดำเนินพฤติกรรมทางเพศของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง นักข่าวจึงไม่ใช้คำว่า **"เมียหึงแทงผัวดับ"** หรือ **"ผัวแค้นเมียมีชู้แทงเมียดับ"** เพราะไม่ต้องการผลิตซ้ำความเชื่อผิดๆ เรื่อง **"ศักดิ์ศรีของลูกผู้ชาย"** และ **"ความไร้เหตุผลของผู้หญิง"** ซึ่งมักสะท้อนออกมาในภาษา เช่น **"หึงหวง"** **"แค้น"** **"มีชู้"** เป็นต้น

เนื้อข่าว ที่สร้างสรรค์ดังตัวอย่างด้านล่างพบว่า ส่วนใหญ่จะนำเสนอข่าวในลักษณะเป็นกลาง ไม่ใสความอคติเห็นส่วนตัว หรือหลีกเลี่ยงภาษาที่ตัดสินคุณค่าผู้ที่ตกเป็นข่าวนอกจากนี้ ยังไม่ด่วนสรุปถึงสาเหตุของความรุนแรงว่าเป็นเรื่อง **"หึงหวง"** **"รักสามเส้า"** หรือสันนิษฐานเอาเองว่าฝ่ายหญิงหรือชายไปมีความสัมพันธ์ อีกทั้ง ไม่บรรยายสภาพผู้ถูกกระทำ และบริเวณที่เกิดเหตุในลักษณะของการเขียนบทละครโทรทัศน์ที่ส่งผลกระทบต่อกระเทือนจิตใจของญาติ พี่น้อง ผู้ถูกกระทำ

สถานีแท่ง ภรรยาแค้นก็

เมื่อเวลา 07.00 น. วันที่ 24 พฤศจิกายน พ.ต.ท. ดุสิต ศรีจันทร์ พนักงานสอบสวน สภ.อ. เวียงชัย จ. เชียงราย รับแจ้งพบผู้เสียชีวิตริมถนนสายบ้านห้วยดอย-บ้านศรีเวียง พบศพนางอังกนา จักสุวรรณ อายุ 38 ปี แคตตี้สนามกอล์ฟแห่งหนึ่ง ในมือถือมีดสปาร์ตา 1 เล่ม สภาพศพถูกแทงลิ้นปีและหน้าอก ข้างตัวพบรถจักรยานยนต์ฮอนด้า รุ่นเวฟ ทะเบียน ขนม 739 เชียงราย ต่อมาตำรวจตามจับกุมนายจรูญ ใจแปง อายุ 49 ปี สามีผู้ตาย และเป็นผู้ก่อเหตุ สอบสวนสารภาพคบหากับนางอังกนามานาน ระยะหลังมีปากเสียงกันบ่อยครั้ง ก่อนเกิดเหตุ ทะเลาะกันและบันดาลโทสะ จึงคว้าอาวุธมีดในรถออกมาจ้วงแทงและนำมีดใส่มือภรรยาเพื่อหวังอำพรางคดีว่าเป็นเหตุฆ่าตัวตาย จึงแจ้งข้อหามำผู้อื่นตายโดยเจตนา

ฆ่าทิ้งเลือดในอก นองเอ
เปกประหารเน่ ท นี ส

แม่ใจ ยัก ษ์ ติ่งลูก

อนาคศพทาร์กแรกเกิด ฆ่า ยัก ติ่ง

กินยาขับ ลูกทะลัก! คาต้องสัวมรดทัวร์

นศ. ผัวเมีย ฆ่า โยม ทาร์ก
ก้าจัก มาร ทั่วมน

ห้องไม่พร้อม และทำแท้ง

ปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม เป็นปัญหาที่มีความสลับซับซ้อน เกี่ยวเนื่องกับปัจจัยหลายประการด้วยกัน สังคมไทยจำเป็นต้องขยายมุมมองเพื่อสร้างความเข้าใจต่อปรากฏการณ์การตั้งท้องเมื่อไม่พร้อมอย่างรอบด้านมากขึ้น เพราะปัจจุบันสังคมส่วนใหญ่ยังคงมองปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อมและการทำแท้ง ด้วยมุมมองและระบอบวิธีคิดเรื่องศาสนาและศีลธรรมเป็นหลัก ส่งผลให้ข้อมูลและการรับรู้ของสังคมตีกรอบอยู่ที่เรื่องความผิดบาปเป็นหลัก และมุ่งประณามผู้หญิงที่ตกอยู่ในสถานการณ์ลำบากของชีวิต ซึ่งไม่ได้ช่วยป้องกันและแก้ไขปัญหาใดๆ ได้เลย

การเสนอข่าวที่เกี่ยวข้องกับปัญหาท้องเมื่อไม่พร้อม และการทำแท้ง ที่จะช่วยขยายมุมมองให้กับสังคมได้ จำเป็นต้องเข้าใจสภาพปัญหาอย่างรอบด้านและไม่ผลิตซ้ำความคิดความเชื่อที่เป็นอุปสรรคต่อการทำความเข้าใจปัญหาท้องไม่พร้อม

มุมมองของการนำเสนอข่าว การตั้งท้องเมื่อไม่พร้อมและการทำแท้ง ในปัจจุบันเป็นอย่างไร?

1. มีมุมมองที่ด้าน "ตัดสินใจและพิพากษา" ผู้ประสบปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม ซึ่งสะท้อนออกมาในภาษาที่ใช้ เช่น

รวบพ่ออำมหิต ม้าลูกชายโยนลงเจ้าพระยา
แม่ใจยักษ์ทั้งลูก แม่โหดทั้งลูกตากแดด – มดรัมกัต
แม่ใจร้ายทั้งทารก
พ่อเมียใจอำมหิตม้าลูกในไส้ ทั้งกลางหมอนขิต 2

2. มุ่งนำเสนอภาพความโหดร้ายของผู้ประสบปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม โดยใช้ภาษาที่บรรยายพฤติกรรมอย่างละเอียด และฉายให้เห็นสภาพของทารกอย่างชัดเจน เช่น

พ่อแม่ใจยักษ์เผาลูกยัดกล่องโฟมปึกธูปขอขมา
หักคอทารก ฟังใต้ต้นไม้โพธิ์
กินยาขับ ลูกทะลัก! คาห้องส้อมรถทัวร์
พบศพทารกถูกสุนัขกัด
ศพทารก 3 เดือน ถูกรัดคอด้วยกระเป๋าทิ้งหมอนขิต 2 – ตร. ความหวาดพ่อแม่

3. มีภาพเหมารวมในใจว่าผู้หญิง/ผู้ชายที่ทิ้งหรือฆ่าลูกเป็นพวกรักสนุก "ไม่ต้องการมีภาระ" เหตุผลที่ว่า "ไม่พร้อม" จึงเป็นเพียงข้ออ้าง จึงมักพบข่าวในทำนอง

ทิ้งมารหัวชน หักคอฆ่าอำมหิตมารหัวชนยัดถุงหิ้วฝังดิน
นศ. พ่อเมียฆ่าโยนทารก กำจัดมารหัวชน
ฆ่าทิ้งเลือดในอกน้องเอเปกประหารแม่ทมิฬ

4. มักตั้งข้อสันนิษฐาน – “ผู้หญิง” คือ “ผู้กระทำผิด” โดยจะพบเนื้อข่าวในลักษณะตั้งข้อสันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้หญิงเป็นฝ่ายทำร้าย/ทอดทิ้งทารก เช่น

“...สลด! พบศพทารกแรกเกิดเพศชาย แขน-ขาหัก ศีรษะบวม ถูกห่อด้วยผ้าถุง ยัดใส่พลาสติกอีกชั้น ทิ้งถังขยะหน้าหอพัก ตร.สงสัยถูกแม่ทำร้าย”

“...พบศพทารกถูกนำมาทิ้งในคลอง เบื้องต้นสงสัยแม่วัยรุ่นรักสนุกจนตั้งท้องแล้วทำแท้งหรือผ่าเอาออก ก่อนนำมาทิ้งในคลองประจานความโหดเหี้ยม”

“...ศพเด็กทารกลอยน้ำ เบื้องต้นสันนิษฐาน ถูกมารดาใจแตกจับเด็กโยนทิ้งน้ำเพื่อตัดปัญหา”

ผลกระทบที่ติดตามมาจากมุมมองของการนำเสนอข่าว ท้องไม่พร้อมและการทำแท้ง

เข้าใจผิดว่า > ผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมทุกคนอยากไปทำแท้ง

ข้อเท็จจริง > เมื่อผู้หญิงท้องไม่พร้อม การทำแท้งไม่ใช่ทางออกที่ผู้หญิงทุกคนนึกถึงเสมอไป ผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมต้องการคนที่เข้าใจ รับฟังปัญหา ต้องการข้อมูลที่รอบด้านเพื่อตัดสินใจเลือกให้สอดคล้องกับสถานการณ์ชีวิตของเธอ

เข้าใจผิดว่า > ผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมคือคนไม่รับผิดชอบ ไม่คุมกำเนิด

ข้อเท็จจริง > จากการศึกษาพบว่า 24% ของผู้หญิงที่ท้องไม่พร้อมมีการคุมกำเนิดแล้ว แต่ก็ยังท้อง¹

เข้าใจผิดว่า > การทำแท้งเป็นเรื่องของเด็กใจแตก ใจง่าย

ข้อเท็จจริง > การศึกษาส่วนใหญ่พบว่า 56% ของผู้หญิงที่ทำแท้งมีอายุระหว่าง 20-29 ปี ซึ่งถือว่าอยู่ในวัยทำงาน²

เข้าใจผิดว่า > ถ้าการทำแท้งเป็นสิ่งถูกกฎหมาย ก็ยังมีการทำแท้งมากขึ้น

ข้อเท็จจริง > จากการศึกษาทั่วโลกพบว่า อัตราการทำแท้งไม่เกี่ยวข้องกับกฎหมาย แต่เกี่ยวข้องกับบริการคุมกำเนิด ที่มีประสิทธิภาพและทั่วถึง

1. รายงานวิจัยเบื้องต้น “สภาพปัญหาและอัตราการทำแท้งในประเทศไทย” โดย ฌ์ญา บุญภักดี และดุสิตา พึ่งสำราญ

The Population Council, Bangkok

2. ข้อเท็จจริงสุขภาพผู้หญิง : การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย. เอกสารเผยแพร่โดย มูลนิธิสร้างสุขภาวะ (สคส.)

เข้าใจผิดว่า > การคุมกำเนิดเป็นความรับผิดชอบของผู้หญิง

ข้อเท็จจริง > ในสังคมไทย ผู้หญิงไม่มีสิทธิที่จะพูดและตัดสินใจในเรื่องเพศ ซึ่งรวมถึงการคุมกำเนิดด้วย เห็นได้จาก ผู้หญิงที่กล่าวพูดเรื่องเพศจะถูกมองว่าเป็นผู้หญิงไม่ดี

เข้าใจผิดว่า > ท้องไม่พร้อมเป็นปัญหาส่วนตัวไม่ใช่ปัญหาสังคม

ข้อเท็จจริง > ทุกคนในสังคมมีส่วนกดดันให้ผู้หญิงที่ท้องเมื่อไม่พร้อมต้องหาทางออกด้วยการทำแท้ง

เพราะเรายังคงล้อเลียนว่า "ท้องก่อนแต่ง" "ท้องไม่มีพ่อ" "ลูกไม่มีพ่อ" เพราะเรายังคงเห็นเป็นเรื่องธรรมดาที่โรงเรียนไล่นักเรียนออกเพราะท้อง เพราะเรายังคิดว่า "ต้องเอาปี๊บคลุมหัว" ถ้าลูกหลานท้องไม่พร้อม

ทำข่าวท้องถิ่นไม่พร้อมและการทำแท้งอย่างไรให้ สร้างสรรค์

1. เพิ่มมิติที่ขาดหายไปในการมองปัญหาและการนำเสนอข่าว

- **เงื่อนไขชีวิต** ความคิดความรู้สึกของผู้หญิงที่ประสบปัญหา เช่น สถานการณ์ที่นำไปสู่การตั้งครรภ์ที่ไม่พร้อมของผู้หญิงนั้น มีการใช้ความรุนแรงหรือไม่ การเข้าถึงบริการคุมกำเนิด ความรู้ความเข้าใจในการวางแผนครอบครัว แรงกดดันต่างๆ ที่ส่งต่อการตัดสินใจเมื่อเกิดปัญหา ผลกระทบต่อร่างกาย จิตใจ สังคม เศรษฐกิจ และการปรับใจกับสิ่งที่เกิดขึ้น
- **มิติทางสุขภาพของผู้หญิง** ผลกระทบทางสุขภาพที่ผู้หญิงได้รับ ข้อมูลเกี่ยวกับการป้องกันการตั้งครรภ์เมื่อไม่พร้อม เช่น การเข้าถึงและใช้ยาคุมกำเนิดถูกเงินอย่างถูกวิธี การใช้ถุงยางอนามัยหญิง/ชาย ผลกระทบต่อสุขภาพของผู้หญิงเมื่อต้องไปทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย และผลกระทบทางสุขภาพ
- **มิติด้านสวัสดิการและการให้ความช่วยเหลือ** เมื่อผู้หญิงประสบปัญหาท้องเมื่อไม่พร้อม การแสวงหาข้อมูลและบริการต่างๆ หาจากไหนอย่างไร คุณภาพของข้อมูลที่ได้มา คุณภาพของบริการที่ได้รับ

2. ขยายความเข้าใจด้วยข้อมูลความรู้จากเจ้าของปัญหา

- การเสนอข่าวจำเป็นต้องให้พื้นที่และความสำคัญกับเสียงของผู้หญิงมากขึ้น เพื่อสะท้อนปัจจัยหรือบริบททางสังคมที่มีส่วนสำคัญในการตัดสินใจของผู้หญิง การรายงานข่าวประเด็นปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม และการทำแท้งควรนำเสนอข้อมูลอย่างรอบด้านของสภาพปัญหาที่ผู้หญิงต้องเผชิญ รวมถึงข้อมูลในแง่ของทางเลือกทางออกให้แก่ผู้ประสบปัญหา เพื่อให้เกิดการเสริมความเข้มแข็งแก่ผู้หญิงที่เผชิญปัญหา (women empowerment)

3. ใช้มุมมองเพศภาวะเพื่อวิเคราะห์และทำความเข้าใจ

- ระบบโครงสร้างอำนาจและความสัมพันธ์หญิงชายในสังคม ว่าส่งผลต่อปัญหาผู้หญิงอย่างไร โดยเฉพาะปัญหาท้องเมื่อไม่พร้อม และสื่อต้องทำหน้าที่อย่างต่อเนื่อง เพื่อปรับเปลี่ยนทัศนคติเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างหญิงชายดังกล่าวให้เกิดความเท่าเทียม หรือสอดแทรกความรู้เรื่องเพศศึกษา ให้ความเข้าใจที่ถูกต้อง และเคารพซึ่งกันและกัน

ตัวอย่างข่าวที่สร้างสรรค์ ?

พบศพทารกลอยน้ำ

ท้องลูกชายวัย 3 เดือน

แม่ทนเคทนทางเลี้ยงลูก
จับยั๊กกระเป๋านำไปทิ้ง

ทำแท้งทิ้งศพทารกม.เกษกรฯ

พาดหัวข่าว ข้างต้นเป็นพาดหัวข่าวที่ดี เพราะไม่ตัดสินถูก-ผิด ไม่ด่วนสรุปถึงสาเหตุของการทิ้งลูก อีกทั้งยังหลีกเลี่ยงการใช้คำว่า "แม่ใจยักษ์" "แม่ใจโหด" เป็นต้น บางพาดหัวข่าวใช้คำว่า "แม่หมดหนทางเลี้ยงลูก" ซึ่งไม่ได้แสดงให้เห็นความโหดร้ายของผู้หญิง แต่มุ่งสื่อสารกับผู้อ่านว่าเป็นเพราะแม่ไม่มีทางเลือกจึงต้องทิ้งลูก

เนื้อข่าว ที่สร้างสรรค์ด้านล่างนี้ จะไม่ใส่ความคิดเห็นส่วนตัวของนักข่าวลงไป เพียงแต่ให้รายละเอียดว่ามีเหตุการณ์อะไร เกิดขึ้นที่ไหน มีใครอยู่ในที่เกิดเหตุบ้าง ดังนั้นจึงไม่ปรากฏเนื้อข่าวที่ด่วนสรุปและเหมารวมว่า "เบื้องต้นสงสัยแม่วัยรุ่นรักสนุกทิ้งลูกลงน้ำ" หรือ "วัยรุ่นใจแตกนำลูกมาทิ้ง" อีกทั้งนักข่าวยังหลีกเลี่ยงไม่บรรยายสภาพร่างกายทารกอย่างละเอียด เพราะไม่ต้องการเหมารวมว่าผู้ประสบปัญหาการตั้งท้องเมื่อไม่พร้อมเป็นพวกจิตใจโหดร้าย และทำร้ายลูกตัวเองอย่างป่าเถื่อน

พบศพทารกลอยน้ำ

เมื่อเวลา 09.45 น. วันที่ 1 พฤศจิกายน พบศพทารกแรกเกิดเพศชายเสียชีวิตมาประมาณ 2 วัน ลอยน้ำอยู่คลองบ้านม้าล่าง ตัดสนามกอล์ฟยูนิโก้ ถนนกรุงเทพกรีฑา แขวงและเขตสะพานสูง กทม. พ.ต.ท. น้ำเพชร ทรัพย์อุดม สารวัตรเวร สน.ประเวศ รับแจ้งรู้ดไปที่เกิดเหตุ พบเด็กร่างกายครบสมบูรณ์มีเศษกระดาษหนังสือพิมพ์ติดตามร่างกายและไม่พบบาดแผล จึงนำศพส่งสถาบันนิติเวชตรวจพิสูจน์หาสาเหตุการตาย

หญิงอายุ 3 เดือน

เมื่อวันที่ 1 ธ.ค. ร.ต.ท. เอกราช ทัฬหภูมิ พงส. (สบ.)หน. สน. โชคชัยไปสอบสวนกรณีพบเด็กทารกเพศชายวัย 3 เดือน ถูกทิ้งอยู่ข้างอาคารลาดพร้าวคอนโดทาวน์ โครงการ 2 ซอยลาดพร้าว 87 แยก 9 แขวงและเขตวังทองหลาง กทม. พบนายชัชวาล หาญสันเทียะ อายุ 19 ปี เจ้าหน้าที่อาสาสมัครศูนย์มุนุธรรมกำลังอุ้มดูแลเด็กอยู่ ให้การว่า มีชาวบ้านมาแจ้งเห็นเด็กร้องอยู่ข้างอาคารจึงมาดู โดยมีผ้าอ้อม ขวดนม และสมุดประจำตัวของ รพ.ราชวิถี วางอยู่ใกล้กัน

ทำแท้งถึงศพทากรณ.เกษตรฯ

เมื่อเวลา 15.00 น. วันที่ 22 มิถุนายน พ.ศ.๖๖ สำเร็จ อำพรทอง สารวัตรเวรสน.บางเขน รับแจ้งพบศพเด็กคลอดทิ้งในถังขยะ อาคารเรียนรวม 2-3 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ บางเขน ถนนงามวงศ์วาน แขวงลาดยาว เขตจตุจักร กทม. พบทารกอายุประมาณ 7-8 เดือน เพศชายบรรจุในถุงดำ ใส่ถุงกระดาษซ้อนอีกชั้น สอบสวนทราบว่าแม่บ้านประจำอาคารกำลังหาสิ่งเหลือใช้ พบถุงกระดาษดังกล่าวจึงเปิดดูพบว่าเป็นศพทารก

ร่วนเพศกรีก ต่อต้านก็คกัน

เตรียมล้างบางข้าราชการกับ
เจ้าหน้าที่ สาวทล่อและพวก
คึงคึง เพื่อเป็นแบบอย่างแก่สังคม

ชายรักชายทำพิษ เกย์หนุ่มเตรียมขึ้นศาล
คดีแย่งสมบัติหลังคู่ขาเสียชีวิต

ทอนรุ่นใหญ่ ยิ่งก๊กับ
แค้นป็นใจ ฆ่าตัวตาย

ข่าวคนรักเพศเดียวกัน

แม้ว่าองค์การอนามัยโลก (WHO) ได้เพิกถอนลักษณะความ
สัมพันธ์ระหว่างคนรักเพศเดียวกันออกจากกลุ่มคนที่มีความผิดปกติทางจิต เมื่อ 13 ปีที่แล้ว และกระทรวงสาธารณสุขของไทย
เองก็ได้ออกจดหมายรับรองว่าการรักเพศเดียวกันไม่ใช่
เป็นความผิดปกติแต่ประการใดเมื่อปี 2542 แต่เรื่องราวของคน
รักเพศเดียวกันก็ยังถูกนำเสนอด้วยฐานคิดและมุมมองที่สะท้อน
มายาคติที่สังคมมีต่อคนรักเพศเดียวกัน

มุมมองของการนำเสนอข่าว คนรักเพศเดียวกันในปัจจุบันเป็นอย่างไร?

- มุมมองตอกย้ำว่าชีวิตของคนรักเพศเดียวกันหลักหนีไม่พ้นเรื่องชิงรักหักสวาท การละเมิดทางเพศ ความรุนแรง และรักสามเส้า โดยตอกย้ำว่าเหตุความรุนแรงต่างๆ ที่เกิดขึ้นโดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับเรื่องความสัมพันธ์ทางเพศนั้นมีสาเหตุมาจากการมีรสนิยมทางเพศกับคนเพศเดียวกัน นอกจากนั้นยังตีตราความสัมพันธ์ทางเพศระหว่างคนรักเพศเดียวกันว่า เป็นความสัมพันธ์ที่ไม่จำเป็นต้องมีความผูกพันทางใจ แต่สามารถมีความสัมพันธ์ทางเพศกันได้เพียงแค่ได้เจอหน้ากันและถูกใจกันเท่านั้น จึงมักจะพบข่าวซ้ำๆ ในทำนอง

"ชายรักชายทำพิษ เกย์หนุ่มเตรียมขึ้นศาล คดีแย่งสมบัติหลัง คู่ขา เสียชีวิต"

"ทอมรุ่นใหญ่ ยิ่งดีด๊ับ แค้นป็นใจ หม่าตัวตาม"

"อดีตพยาบาลรักชม ทอมฆ่าดี๊ จ๋อยิ่งหัวใจตายตาม ชัดด้วย .357 เป็นศพคู่บนเตียง เหตุมีสาวหล่ออีกคนแทรก"

"จ๋อยิ่งหัวสาวดับคาห้างดัง หึงเดินควงทอม ก่อนฆ่าตัวตาม"

- มุมมองตอกย้ำว่าคนรักเพศเดียวกัน คือกลุ่มคนที่แปลกประหลาด ผิดปกติ โดยเลือกใช้คำที่สื่อให้เห็นกริยาอาการเลียงดั่ง และอลหม่าน เป็นกลุ่มคนที่รักสนุกและไม่ทำตามกฎ เช่น

"เตรียมล้างบางข้าราชการกับเจ้าหน้าที่สาวหล่อและ พวกตุงตุง เพื่อเป็นแบบอย่างแก่สังคม"

"ร่วมเพศ กรี้ด ต่อต้านกิดกัน"

นอกจากนี้ภาพประกอบที่ใช้ ส่วนใหญ่เป็นภาพที่ตอกย้ำความแปลก เน้นการแต่งกายที่เหนือจริง ซึ่งไม่ใช่วิถีชีวิตประจำวันของคนรักเพศเดียวกัน เน้นการแสดงออกในเรื่องเพศเป็นสำคัญ เช่น การโชว์หน้าอก การกอดจูบอย่างเปิดเผย เป็นต้น

- มุมมองตอกย้ำว่าคนรักเพศเดียวกันชอบเรียกร้องสิทธิ เรียกร้องการยอมรับจากสังคม เช่น

"ชาวสีม่วงล้มมนาเซียงใหม่ร้องสิทธิถูกสังคมตอกย้ำ"

"ร่วมเพศกรีดต่อต้านกีดกัน"

"เพศที่สาม ขอพื้นที่การเมืองล้นพร้อมเท 4 แสนเสียงหนุน"

แม้ว่าข่าวจะมีเนื้อหาเสนอปัญหา หรือความต้องการของกลุ่มคนรักเพศเดียวกัน แต่รูปแบบการรายงานก็ยังคงเน้นถึงความแตกต่างระหว่างเพศชาย เพศหญิง และกะเทย รวมถึงใช้น้ำเสียงทำนองว่าเป็นการเรียกร้องในเรื่องส่วนตัว ซึ่งเป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่สำคัญเมื่อเทียบกับปัญหาเชิงโครงสร้าง เนื้อหาสาระที่ต้องการเสนอจึงถูกจัดลำดับความสำคัญเป็นรองไปจากเรื่องบุคลิกภาพหรือภาพลักษณ์ของคนรักเพศเดียวกันซึ่งจะถูกเน้นย้ำอย่างโดดเด่นอยู่เสมอ

ผลกระทบที่ติดตามมา จากมุมมองของการนำเสนอข่าว

ภาพเหมารวมตายตัวที่กล่าวถึงข้างต้นทำให้คนจำนวนมากในสังคมรู้สึกว่าคุณรักเพศเดียวกันเป็นตัวละคร บางคนอาจถึงกับรังเกียจ และกลัว ซึ่งส่งผลให้คุณรักเพศเดียวกันถูกกีดกันและเลือกปฏิบัติในหลายๆ เรื่อง สิทธิที่ได้รับก็ไม่เท่าเทียมกับคนรักต่างเพศ เช่น ในปี พ.ศ. 2540 สภาสถาบันราชภัฏออกกฎเกณฑ์ไม่รับนักศึกษาที่มีบุคลิกและพฤติกรรมเป็นคนรักเพศเดียวกันเข้าเรียนครู ทั้งๆ ที่ในมหาวิทยาลัยของไทยเองก็มีอาจารย์ที่เป็นชายรักชายที่ทำคุณประโยชน์แก่สังคม และได้รับความนับถือจากนักเรียนนักศึกษาอย่างมาก

นอกจากคนรักเพศเดียวกันจะถูกกีดกันจากระบบต่างๆ ในสังคมแล้ว ยังถูกเลือกปฏิบัติและกีดกันด้านอาชีพอีกด้วย โดยในปี 2542 มีการห้ามกลุ่มคนรักเพศเดียวกันออกรายการโทรทัศน์ ด้วยเหตุผลว่าจะเป็นตัวอย่างไม่ดีแก่เยาวชน ผลกระทบเหล่านี้ทำให้คนรักเพศเดียวกันจำนวนมากไม่กล้าเปิดเผยเรื่องราวชีวิตของตนเอง เพราะเกรงการเหมารวมตามภาพลักษณ์ที่ถูกสร้างขึ้น แต่ดูเหมือนการเก็บงำก็มิใช่วิธีที่ดีนัก ยังถูกมองว่าเป็นความผิดอยู่ดี เพราะมักจะถูกตราหน้าว่าเป็นพวก "แอบจิด"

ทำข่าวคนรักเพศเดียวกันให้สร้างสรรค์ ได้อย่างไร

1. รู้เท่าทัน “พลัง” ของภาษา:

เลี่ยงการเสนอภาพตายตัวต่อคนรักเพศเดียวกัน

- หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เน้นว่าคนรักเพศเดียวกันเป็นคนที่มีความรุนแรง เช่น “ทอมหึงโหด” “รวบหนุ่มคู่ขาโหด มาเถยตีไซเนอร์ อ่างหึงขายรูมตอม” หรือ “ทอมพ่ายรักจ๋อยิงสาวม.6”
- หลีกเลี่ยงการใช้คำที่เน้นกลุ่มคนรักเพศเดียวกันเป็นผู้ผิดปกติ เช่น “ศัพท์สะอึกชาวเกย์” “จับฉืดฮอโมิน บำบัดเกย์เลิกไม้ป่าเดียวกัน” หรือ “แห่ดูกะเทยไทยโชว์ฮ้องกง”
- หลีกเลี่ยงการระบุอัตลักษณ์ของผู้ที่ตกเป็นข่าวว่าเป็น “ทอม” “ดี้” “ตุ๊ด” ฯลฯ เพื่อหลีกเลี่ยงการตีความตามความเข้าใจของตนเอง เช่น “ทอมแทง น.ร. เซนต์โยฯ จนมุม หลังแฝงเป็นเด็กเสิร์ฟ” ซึ่งในกรณีนี้สื่อเชื่อมโยงบุคลิก การเดินเหิน และทรงผมของคนร้าย จนสรุปว่าเป็น “ทอม” แต่ภายหลังความจริงปรากฏว่าเธอคือผู้หญิงคนหนึ่ง

การนำเสนอข่าวอย่างสร้างสรรค์โดยหลีกเลี่ยงการตีความอัตลักษณ์การเป็นคนรักเพศเดียวกันของผู้ที่ตกเป็นข่าวนั้นสามารถทำได้ และมีหนังสือพิมพ์ที่พยายามนำเสนอข่าวโดยยึดหลักการนี้มาแล้ว ดังกรณีที่ผู้หญิงคนหนึ่งโดดสะพานลอยฆ่าตัวตาย หนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งพาดหัวข่าวว่า "ฉันน้อยใจทอม ดึงสะพานลอยลงมาให้รัดทับ" ในขณะที่อีกฉบับหนึ่งเลือกที่จะพาดหัวข่าวว่า "สาว 'ดิวดีฟรี' ประชดรักโดดสะพานลอยดับ"

2. เพิ่มเต็มมุมมองที่หลากหลายของคนรักเพศเดียวกัน เพื่อสร้างความเข้าใจ

- ควรนำเสนอชีวิตของคนรักเพศเดียวกันในมิติที่หลากหลาย ไม่มุ่งเน้นนำเสนอแต่มิติชีวิตทางเพศเพียงด้านเดียว เพราะในชีวิตจริงยังมีคนรักเพศเดียวกันจำนวนมากที่มีชื่อเสียงและทำคุณประโยชน์แก่สังคม ควรค่าแก่การเป็นข่าวเช่นกัน

- ใช้มิติสิทธิมนุษยชนในการนำเสนอข่าวคนรักเพศเดียวกัน โดยสื่อสามารถสัมภาษณ์แหล่งข่าวเพิ่มเติม จากธรรมเนียมปฏิบัติเดิมๆ ที่มักนิยมสัมภาษณ์แต่นักจิตวิทยาที่ให้ความเห็นในทำนองที่ว่าความรักเพศเดียวกันเป็นความผิดปกติของพัฒนาการทางเพศ มาเป็นการสัมภาษณ์นักวิชาการ นักกิจกรรมที่มีมุมมองสิทธิมนุษยชนของคนรักเพศเดียวกัน

ตัวอย่างข่าวที่สร้างสรรค์ ๒

สาวบุกเซนต์โยเซฟ คอนแวนต์
ไล่แทง 4 นักเรียน

วิกิชุมชนคนรักเพศเดียวกัน

สธ. ขยายคลินิกสุขภาพ 'ชายรักชาย'
ทั่วประเทศ

ฝ่าท่อนับปริญญาไท 'ณ' คาท้องพัก

เก้-สกรีเทเลกิววาท์แฟนหนุ่มขึ้นเนิน

พาดหัวข่าว ที่สร้างสรรค์เกี่ยวกับคนรักเพศเดียวกันพบอยู่พอสมควรในสื่อหนังสือพิมพ์ของไทย ตัวอย่างเช่น ข่าวนักเรียนเซนต์โยเซฟ คอนแวนต์ นักข่าวก็ไม่ด่วนสรุปว่าผู้ที่ก่อเหตุเป็นทอม เพียงเพราะโรงเรียนเซนต์โยเซฟ เป็นโรงเรียนที่มีแต่นักเรียนหญิง และผู้ก่อเหตุมีท่าทางการเดินและทรงผมที่ต่างไปจากกุลสตรีที่สังคมคาดหวัง หรือข่าวการจัดประชุมคนรักเพศเดียวกัน ก็แสดงให้เห็นว่านักข่าวมีความรู้เท่าทันพลังของภาษาเป็นอย่างมาก เพราะคำว่า "คนรักเพศเดียวกัน" ซึ่งนิยมใช้กันในแวดวงวิชาการเพื่อสร้างความเข้าใจที่ถูกต้องแก่คนกลุ่มนี้ ก็เริ่มถูกนำมาใช้มากขึ้นในกลุ่มคนทำงานสื่อต่างๆ แทนคำว่า "รักร่วมเพศ" ที่มีนัยยะสื่อให้เห็นภาพว่าคนกลุ่มนี้นิยมมีเพศสัมพันธ์บ่อยครั้ง ผิดแปลกไปจากคนรักต่างเพศ หรือการใช้คำว่า "ชายรักชาย" แทนคำว่า "ตุ๊ด" "แต้ว" "ไม้ป่าเดียวกัน" ก็เพื่อหลีกเลี่ยงการใช้คำที่มีความหมายในทางดูหมิ่น หรือล้อเลียน และยังสื่อให้เห็นว่าคนเพศเดียวกันสามารถมีความรักให้กันได้

เนื้อข่าว ดังตัวอย่างด้านล่างแสดงให้เห็นว่านักข่าวมีความรอบคอบในการนำเสนอข่าว โดยใช้ข้อสันนิษฐานของแพทย์เป็นข้อมูลประกอบการรายงานข่าว ไม่ใช่ข้อมูลจากตำรวจเพียงแหล่งเดียว ลักษณะการรายงานข่าวยังมีความเป็นกลางสูง หลีกเลี่ยงการตีความหรือคาดการณ์ทางเพศของผู้ตาย ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักข่าวมีมุมมองสิทธิมนุษยชนที่ลึกซึ้ง จึงเห็นว่าการสืบทอดทางเพศเป็นสิทธิของแต่ละคน สิ่งนี้ไม่ได้ทำให้คนมีคุณค่ามากขึ้นหรือน้อยลง และไม่ว่าจะเป็นคนรักต่างเพศหรือรักเพศเดียวกันก็มีโอกาสที่จะถูกทำร้ายได้เหมือนกัน จึงไม่จำเป็นต้องตั้งรสนิยมทางเพศของบุคคลขึ้นมานำเสนอให้โดดเด่นกว่าคุณลักษณะอื่นๆ นอกจากนี้ ข่าวชิ้นนี้ยังแสดงถึงจริยธรรมของนักหนังสือพิมพ์ที่ไม่ด่วนนำเสนอสาเหตุการตาย เพราะยังไม่มีข้อมูลชัดเจน

สำหุณปริณญาโท ‘นธ’ คาห้องพัก

เมื่อเวลา 08.00 น. วันที่ 14 พฤษภาคม ร.ต.อ. วิสวะ สุวะญานนท์ ร้อยเวร สน. วังทองหลาง รับแจ้งเหตุ พบศพชายในห้องพักป่านแก้ว ห้อง 104 รามคำแหงซอย 53 แขวงและเขตวังทองหลาง รายงาน พล.ต.ต.วิทยา โกสิยะสถิต ผบก.น. 4 พ.ต.อ. ปกรณ์ กิตติวัฒน์ ผกก.สส.น. 4 พ.ต.อ. พิธิณ มณีรัตน์ ผกก.สน. วังทองหลาง ร่วมตรวจสอบที่เกิดเหตุในห้องพักด้านในสุดพบศพนายสุทธิพงศ์ ชนะบางแก้ว อายุ 28 ปี นักศึกษาปริญญาโท มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ สภาพไม่สวมเสื้อ สวมกางเกงยีนส์ขาสาย นอนหงาย ขาขัดกันคล้ายกับนั่งสมาธิ มีผ้าห่มสีน้ำเงินลายขาวคลุมอยู่ที่ลำคอมีบาดแผลถูกปาดลึก 1 แห่ง และที่ราวนมซ้ายถูกแทง 1 แผล คาดเสียชีวิตมาแล้ว 2 วัน ตรวจสอบภายในห้องไม่พบร่องรอยการต่อสู้ แต่สภาพห้องรกรุงรังพบกันบูห์และเหล้าเปิดดื่มแล้ว จากการสอบสวนนายเหรียญชัย ชมพูปาศ ผู้ดูแลอาคารดังกล่าวให้การว่า ผู้ตายมาเช่าห้องพักตั้งแต่เดือนมกราคม 2548

ก่อนเกิดเหตุเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม เห็นนายสุทธิพงศ์พาเพื่อนมาดื่มเหล้าที่ห้อง 2-3 คน สอบถามเพื่อนข้างห้องทราบว่า ผู้ตายได้มาขอยืมจานและนำมาคืนในคืนวันที่ 12 พฤษภาคม เวลา 22.00 น

จนมีผู้พบเป็นศพ เบื้องต้นแพทย์ลงความเห็นว่าคุณตายถูกล็อคคอทางด้านหลังและถูกแทงบริเวณหน้าอกก่อนจะถูกปาดคอและนำผ้าห่มมาคลุมไว้ สันนิษฐานว่าคนร้ายน่าจะเป็นคนรู้จัก ส่วนสาเหตุการฆาตกรรมอยู่ระหว่างสอบสวน

การทลายมายาคติที่มีต่อคนรักเพศเดียวกันเป็นภารกิจสำคัญที่จะสร้างความเข้าใจต่อสังคมว่ารูปแบบวิถีชีวิตทางเพศของผู้คนนั้นมีความแตกต่างหลากหลาย และคนกลุ่มนี้จำนวนมากก็เป็นผู้ที่ทำประโยชน์ให้แก่สังคมมาโดยตลอด ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่าวิถีทางเพศของคนไม่ได้เป็นตัวกำหนดความดี/เลวในตัวคนเลย อย่างไรก็ตาม การแก้ไขความเข้าใจผิดต่อคนรักเพศเดียวกัน เป็นเรื่องที่ต้องอาศัยความร่วมมือจากทุกภาคส่วนในสังคม ทั้งมิติของการพัฒนาองค์ความรู้ มิติกลไกทางกฎหมายและการคุ้มครองสิทธิ รวมถึงการเคลื่อนไหวของประชาคมคนรักเพศเดียวกันด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งสถาบันสื่อมวลชนต้องร่วมกันสร้างฐานคิดใหม่ในการนำเสนอเรื่องเพศให้หลุดจากกรอบเดิมๆ เพื่อทำหน้าที่สะท้อนภาพวิถีชีวิตที่มีความแตกต่างหลากหลายในสังคมได้อย่างเป็นจริง

ข้อบังคับว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์
สภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๑

หมวด ๑
หมวดทั่วไป

- ข้อ ๑ ข้อบังคับนี้เรียกว่า “ข้อบังคับว่าด้วยจริยธรรมแห่งวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พ.ศ. ๒๕๔๑”
- ข้อ ๒ ข้อบังคับนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป
- ข้อ ๓ ในข้อบังคับนี้
“ข่าว” หมายถึง เนื้อข่าว ความนำหรือตัวโปรย พาดหัวข่าว ภาพข่าว และคำบรรยายภาพข่าว
“หนังสือพิมพ์” หมายถึง หนังสือพิมพ์ตามธรรมนูญสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พ.ศ.๒๕๔๐ ข้อ ๓
“ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์” หมายถึง ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ตามธรรมนูญสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ พ.ศ. ๒๕๔๐ ข้อ ๓

หมวด ๒

จริยธรรมของหนังสือพิมพ์

- ข้อ ๔ หนังสือพิมพ์ต้องยึดถือข้อเท็จจริง ความถูกต้องแม่นยำและความครบถ้วน
- ข้อ ๕ หนังสือพิมพ์ต้องนำเสนอข่าวเพื่อประโยชน์สาธารณะ โดยไม่แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตนหรือ หมู่คณะ
- ข้อ ๖ หนังสือพิมพ์ต้องแสดงความพยายาม ในการให้ความเป็นธรรมแก่ทุกฝ่าย
- ข้อ ๗ หนังสือพิมพ์ต้องไม่แต่งเติมเนื้อหาสาระของข่าว จนคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง
- ข้อ ๘ หนังสือพิมพ์ ต้องละเว้นการเสนอข่าวเพราะความลำเอียง หรือมีอคติจนเป็นเหตุให้ข่าวนั้นคลาดเคลื่อนหรือเกินจากความเป็นจริง
- ข้อ ๙ หนังสือพิมพ์ต้องไม่สอดแทรกความคิดเห็นลงในข่าว

- ข้อ ๑๐ เมื่อคัดลอกข้อความใดจากหนังสือพิมพ์ สิ่งพิมพ์ หรือแหล่งข้อมูลอื่น ๆ ต้องบอกที่มาของข้อความ นั้น
- ข้อ ๑๑ การเสนอข่าวที่มีการพาดพิง อันอาจเกิดความเสียหายแก่บุคคลหรือองค์กรใด ๆ ต้องแสดงถึงความ พยายามในการเปิดโอกาสให้ฝ่ายที่ถูกกล่าวหาแสดงข้อเท็จจริงด้วย
- ข้อ ๑๒ ในกรณีที่มีการเสนอข่าวผิดพลาด หนังสือพิมพ์ต้องลงพิมพ์แก้ไขข้อผิดพลาด ดังกล่าวโดยไม่ชักช้า
- ข้อ ๑๓ หนังสือพิมพ์ต้องไม่เสนอข่าวโดยเลื่อนลอยปราศจากแหล่งที่มา พึงระบุชื่อบุคคลที่สัมภาษณ์ หรือให้ข่าวอย่างเปิดเผย เว้นแต่จะมีเหตุอันควรปกปิดเพื่อสวัสดิภาพและความปลอดภัยของแหล่งข่าว และต้องเป็นประโยชน์ต่อสิทธิในการรับรู้ข่าวสารของสาธารณชน

- ข้อ ๑๔ หนังสือพิมพ์ต้องปกปิดชื่อและฐานะของบุคคลที่ให้ข่าวไว้เป็นความลับ หากได้ให้คำมั่นแก่แหล่งข่าวนั้นไว้ หนังสือพิมพ์ต้องปกปิดนามปากกาหรือนามแฝงที่ปรากฏในหนังสือพิมพ์ฉบับนั้นไว้เป็นความลับ
- ข้อ ๑๕ ในการเสนอข่าวหรือภาพใดๆ หนังสือพิมพ์ต้องคำนึงมิให้ล่วงละเมิดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของบุคคลที่ตกเป็นข่าวโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ต้องให้ความคุ้มครองอย่างเคร่งครัดต่อสิทธิมนุษยชนของเด็ก สตรีและผู้ด้อย โอกาสในการเสนอข่าวตามวรรคแรกต้องไม่เป็นการซ้ำเติมความทุกข์หรือโศกนาฏกรรมอันเกิดแก่เด็ก สตรีและผู้ด้อยโอกาสนั้นไม่ว่าทางใดทางหนึ่ง
- ข้อ ๑๖ การพาดหัวข่าวและความนำของหนังสือพิมพ์ ต้องไม่เกินไปจากข้อเท็จจริงในข่าวและต้องสะท้อนใจความสำคัญหรือเนื้อหาหลักของข่าว
- ข้อ ๑๗ หนังสือพิมพ์จะต้องไม่เสนอภาพข่าวที่อุจาด ลามกอนาจาร หรือน่าหวาดเสียวโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของสาธารณชนอย่างถ้อยถน

- ข้อ ๑๘ ในการแสดงความคิดเห็นหรือการวิพากษ์วิจารณ์ หนังสือพิมพ์ต้องให้ความเที่ยงธรรมแก่ฝ่ายที่ถูกพาดพิงเสมอ
- ข้อ ๑๙ ข้อความที่เป็นประกาศโฆษณา ที่ปรากฏอยู่ในหนังสือพิมพ์ ต้องแสดงให้เห็นชัดว่าเป็นประกาศโฆษณา จะแอบแฝงเป็นการเสนอข่าวหรือความคิดเห็นมิได้

หมวด ๓

จริยธรรมของผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์

- ข้อ ๒๐ ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องไม่ประพฤติปฏิบัติการใดๆ อันจะนำมาซึ่งความเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งวิชาชีพ
- ข้อ ๒๑ ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องไม่อวดอ้างหรืออาศัยตำแหน่งหน้าที่เพื่อเรียกร้องสิทธิหรือผลประโยชน์ใดๆ ที่ไม่ชอบธรรม

- ข้อ ๒๒ ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ ต้องละเว้นการรับอามิสสินจ้างอันมีค่าหรือผลประโยชน์ใดๆ เพื่อให้กระทำการหรือไม่กระทำการใดอันจะขัดต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างถูกต้อง รอบด้าน

หมวด ๔

แนวปฏิบัติของหนังสือพิมพ์และผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์

- ข้อ ๒๓ ผู้ประกอบวิชาชีพหนังสือพิมพ์ พึงละเว้นการรับอภิสิทธิ์ หรือตำแหน่ง เพื่อให้กระทำการ หรือไม่กระทำการใดอันจะขัดต่อการปฏิบัติหน้าที่เพื่อให้ประชาชนได้รับข้อมูลข่าวสารอย่างถูกต้องรอบด้าน
- ข้อ ๒๔ การเสนอข่าวของหนังสือพิมพ์ พึงตระหนักถึงความสำคัญของข่าวต่อสาธารณชนและไม่เสนอข่าว ในทำนองชวนเชื่อในเรื่องที่ไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ

- ข้อ ๒๕ การได้มาซึ่งข่าวสาร หนังสือพิมพ์พึงใช้วิธีที่สุภาพและซื่อสัตย์
- ข้อ ๒๖ ในการแสดงความคิดเห็น หนังสือพิมพ์พึงกระทำโดยบริสุทธิ์ใจ และไม่มีพันธกรณีอื่นใด นอกจากมุ่งปฏิบัติหน้าที่เพื่อสาธารณชน โดยไม่ยอมให้อิทธิพลอื่นใดมาครอบงำความคิดเห็น
- ข้อ ๒๗ หนังสือพิมพ์ พึงละเว้นการล່วงละเมิดสิทธิส่วนบุคคล เว้นแต่กรณีเพื่อประโยชน์สาธารณะ
- ข้อ ๒๘ หนังสือพิมพ์พึงใช้ความระมัดระวังอย่างรอบคอบ ให้ประกาศโฆษณาทั้งหลายอยู่ภายในขอบเขตของศีลธรรมและวัฒนธรรม หนังสือพิมพ์พึงระมัดระวังที่จะไม่เป็นเครื่องมือในการเผยแพร่ประกาศโฆษณาที่น่าสงสัยว่าจะเป็นภัยแก่สังคมหรือสาธารณชน

- ข้อ ๒๙ หนังสือพิมพ์พึงหลีกเลี่ยงการเผยแพร่ประกาศโฆษณาที่มีเหตุให้น่าเชื่อว่าเจ้าของประกาศโฆษณานั้น เจตนาจะทำให้ผู้อ่านหลงเชื่อในสิ่งที่มโนาย
- ข้อ ๓๐ ภาษาที่ใช้ในหนังสือพิมพ์พึงหลีกเลี่ยงคำที่ไม่สุภาพ หรือมีความหมายเหยียดหยาม

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๑

นายมานิจ สุขสมจิตร

ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ

จริยธรรมวิชาชีพ

ของสมาคมนักข่าวหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

- (๑) ส่งเสริมและรักษาไว้ซึ่งเสรีภาพของการเสนอข่าวและความคิดเห็น
- (๒) ให้ประชาชนได้ทราบข่าวเฉพาะที่เป็นจริง การเสนอข่าวสารใด ๆ ออกพิมพ์โฆษณาเผยแพร่ ถ้าปรากฏว่าไม่ตรงต่อความเป็นจริง ต้องรีบจัดการแก้ไขให้ถูกต้องโดยเร็ว
- (๓) ในการได้มาซึ่ง ข่าว ภาพ หรือข้อมูลอื่นใด มาเป็นของตน ต้องใช้วิธีการที่สุภาพ และซื่อสัตย์เท่านั้น
- (๔) เคารพในความไว้วางใจของผู้ให้ข่าว และรักษาไว้ซึ่งความลับของแหล่งข่าว
- (๕) ปฏิบัติหน้าที่ของตน โดยมุ่งหวังต่อสาธารณประโยชน์ ไม่ใช่ตำแหน่งหน้าที่ แสวงหาผลประโยชน์ส่วนตัว หรือหมุ่คณะโดยไม่ชอบธรรม
- (๖) ไม่กระทำการอันเป็นการบั่นทอนเกียรติคุณของวิชาชีพ หรือความสามัคคีของเพื่อนร่วมวิชาชีพ

คณะผู้เชี่ยวชาญ
และคณะทำงาน

คณะผู้เชี่ยวชาญและคณะทำงาน

คณะผู้เชี่ยวชาญ

ชื่อ-นามสกุล	ตำแหน่ง
1. ประธานมูลนิธิสถาบันพัฒนาสื่อมวลชนแห่งประเทศไทย คุณมานิจ สุขสมจิตร	ประธาน
2. ประธานสภาการหนังสือพิมพ์แห่งชาติ คุณพงษ์ศักดิ์ พยัฆวิเชียร หรือผู้แทน	รองประธาน
3. นายกสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย คุณผุสดี คีตวรนาฏ	รองประธาน
4. อุปนายกสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย คุณนัตยา เชษฐโชติรส	รองประธาน
5. สมาคมนักข่าววิทยุและโทรทัศน์ไทย คุณสุวรรณา อุยานันท์	รองประธาน

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

	ชื่อ-นามสกุล	ตำแหน่ง
6.	หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คุณธงชัย ณ นคร	ผู้เชี่ยวชาญ
7.	หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คุณประภิต หลิมสกุล	ผู้เชี่ยวชาญ
8.	หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ คุณชวรงค์ ลิมป์ปัทมปาณี	ผู้เชี่ยวชาญ
9.	หนังสือพิมพ์เดลินิวส์ คุณวรพจน์ แสนประเสริฐ	ผู้เชี่ยวชาญ
10.	หนังสือพิมพ์คมชัดลึก คุณพงศ์ศักดิ์ ใบเงิน	ผู้เชี่ยวชาญ
11.	หนังสือพิมพ์มติชนรายวัน คุณชาญชัย กายพันธุ์	ผู้เชี่ยวชาญ

	ชื่อ-นามสกุล	ตำแหน่ง
12.	หนังสือพิมพ์สยามรัฐ คุณจินตนา จันทร์ไพบูลย์	ผู้เชี่ยวชาญ
13.	หนังสือพิมพ์แนวหน้า คุณจิระพงศ์ เต็มเปี่ยม	ผู้เชี่ยวชาญ
14.	นักข่าวอิสระ คุณรุ่งมณี เมฆโสภณ	ผู้เชี่ยวชาญ
15.	หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ คุณสนิทธสุตา เอกชัย	ผู้เชี่ยวชาญ
16.	ผศ.ดร.วิลาสินี พิพิธกุล คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย	ผู้เชี่ยวชาญ
17.	รศ.ดร.กฤตยา อาชวนิจกุล สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล	ผู้เชี่ยวชาญ

	ชื่อ-นามสกุล	ตำแหน่ง
18.	คุณชัยภร แสงกระจ่าง	ผู้เชี่ยวชาญ
19.	รศ. มาลี บุญศิริพันธ์ คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์	ผู้เชี่ยวชาญ
20.	คุณณัฐยา บุญภักดี มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง	ผู้เชี่ยวชาญและเลขานุการ

คณะทำงานเพื่อพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง

	ชื่อ-นามสกุล	ตำแหน่ง
1.	คุณมานิจ สุขสมจิตร	ประธาน
2.	คุณนัตยา เชษฐโชติรส	รองประธาน
3.	พศ.ดร.วิลาสินี พิพิธกุล	รองประธาน
4.	คุณประสงค์ เลิศรัตนวิสุทธิ์	คณะทำงาน
5.	คุณรุ่งมณี เมฆโสภณ	คณะทำงาน
6.	คุณสนิทยุตา เอกชัย	คณะทำงาน
7.	คุณภัทระ คำพิทักษ์	คณะทำงาน

ชื่อ-นามสกุล

ตำแหน่ง

8. คุณบุญรัตน์ อภิชาติไตรสรณ์	คณะทำงาน
9. คุณชวรงค์ ลิมป์ปัทมปาณ	คณะทำงาน
10. คุณวัศยศ งามข้า	คณะทำงาน
11. คุณชัมัยกร แสงกระจ่าง	คณะทำงาน
12. คุณวรพจน์ แสนประเสริฐ	คณะทำงาน
13. คุณสุวรรณา อุยานันท์	คณะทำงาน
14. รศ. มาลี บุญศิริพันธุ์	คณะทำงาน
15. คุณมนทกานต์ เชื่อมขิต	คณะทำงาน
16. คุณณัฐยา บุญภักดี	คณะทำงาน
17. คุณจิตติมา ภาณุเตชะ	คณะทำงานและเลขานุการ

คณะเลขานุการ

สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย

คุณเทียมใจ ทองเมือง
คุณพีรพัฒน์ ดิลกภัยกุล

มูลนิธิสร้างความเข้าใจเรื่องสุขภาพผู้หญิง

จิตติมา ภาณุเตชะ
ธัญญา ใจดี

เอกสารอ้างอิง

กนกวรรณ ธรรมวรรณ. 2548. บันทึกประสบการณ์ของผู้หญิงที่ตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : พีเอ็นพี กรุป.

จิตติมา ภาณุเตชะ. "แล้วเราจะเข้าใจกันได้อย่างไร." โพสต์ทูเดย์. (9 กรกฎาคม 2548) : A10.

จิตติมา ภาณุเตชะ ญัษฐา บุญภักดี สุมาลี โตกทองและดุสิตา พึ่งสำราญ. 2548. การฉายภาพความรุนแรงต่อผู้หญิง วิเคราะห์มุมมองสื่อไทย. กรุงเทพฯ : มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง.

ญัษฐา บุญภักดี และดุสิตา พึ่งสำราญ. รายงานวิจัยเบื้องต้น "สภาพปัญหาและอัตราการทำแท้งในประเทศไทย" (เอกสารประกอบการสัมมนาในระดับชาติเรื่อง 'ทางเลือกของผู้หญิงที่ตั้งท้องเมื่อไม่พร้อม ภาค 2 ตอนร่วมกันสร้างทางเลือกให้หลากหลาย' โรงแรมโซลทวิน กรุงเทพฯ). 1 สิงหาคม 2545.

พรชนก อัดละลัมปณะ. 2546. การนำเสนอข่าวสตรีบนหน้าหนึ่งของหนังสือพิมพ์ไทยรัฐ. วิทยานิพนธ์ วารสารศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาการสื่อสารภาครัฐและเอกชน คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

มูลนิธิสร้างความสำเร็จเรื่องสุขภาพผู้หญิง. "ข้อเท็จจริงสุขภาพผู้หญิง : การทำแท้งที่ไม่ปลอดภัย." เอกสารเผยแพร่.

รายงานการประชุมคณะทำงานเพื่อพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิงครั้งที่ 1. วันที่ 27 กันยายน 2547. ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง ครั้งที่ 2. วันที่ 18 ตุลาคม 2547. ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง ครั้งที่ 3. วันที่ 29 พฤศจิกายน 2547. ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิงครั้งที่ 4. วันที่ 24 มกราคม 2548. ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง ครั้งที่ 5. วันที่ 21 กุมภาพันธ์ 2548 ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางการนำเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง ครั้งที่ 6. วันที่ 28 มีนาคม 2548 ณ ห้องประชุมสมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

รายงานการประชุมคณะทำงานพัฒนาแนวทางเสนอข่าวประเด็นผู้หญิง ครั้งที่ 7. วันที่ 25 เมษายน 2548 ณ ห้องประชุม สมาคมนักข่าวนักหนังสือพิมพ์แห่งประเทศไทย ถนนสามเสน กรุงเทพฯ.

วิลาสินี พิพิธกุล และกิตติ กันภัย. 2546. เพศและการสื่อสารในสังคมไทย. รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์ สนับสนุนโดยสำนักงานกองทุนสนับสนุนการวิจัย(สกว.).

วิลาสินี พิพิธกุล. "เช็กส์ในวัยรุ่นกับสามชั่วแนวคิด." โพสต์ทูเดย์. (25 กันยายน 2547) : A10.

วิลาสินี พิพิธกุล. "เช็กส์ในวัยรุ่นกับสี่มุมมอง." โพสต์ทูเดย์. (9 ตุลาคม 2547) : A10.

อัญจารีย์. "กรมสุขภาพจิตออกจดหมายรับรองรักเพศเดียวกันไม่ผิดปกติ." เอกสารเผยแพร่.

U.N. General Assembly, 56th Session. Question of torture and other cruel, inhuman or degrading treatment or punishment - Note by the Secretary-General (A/56/156). 3 July 2001.